

109E JAARGANG NUMMER 3 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MAART 2009

Liahona

De wijzen
hoeven niet
te vrezen, pp. 10, 20

Waar de ZHV goed
in is, p. 26

Ze konden mij niet
dwingen, p. 36

Opkomen voor Caleb, p. K8

volwassenen

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

- 2 **Ga tot Hem in gebed en geloof**
President Thomas S. Monson

HUISBEZOEKBOODSCHAP

- 25 **Het gezin verdedigen, verzorgen en beschermen**

HOOFDARTIKELN

- 8 **Tot in de perfectie** Amanda Dierenfeldt
Wat mij over perfectie duidelijk werd terwijl ik bolletjes ijs stond te scheppen.
- 10 **Gezinsvoorraad: een nieuwe boodschap**
Een benadering waarmee iedereen een voedselvoorraad en een financiële reserve kan aanleggen.
- 15 **Evangelieparels: Het celestiale karakter van zelfredzaamheid** President Marion G. Romney
Onafhankelijkheid en zelfredzaamheid zijn van wezenlijk belang voor onze geestelijke groei.
- 22 **Wandelen in geloof, niet in aanschouwen**
Adam C. Olson
Zuster Daggi verloor haar gezichtsvermogen, maar niet haar inzicht.
- 26 **Het oog gericht op Gods heilswerk: een interview met Julie B. Beck**
We kunnen in de ZHV met elkaar tot Christus komen door te doen waarvoor de ZHV is opgericht.

RUBRIEKEN

- 44 **Onder heiligen der laatste dagen**
Diepe dalen; iemand om mij op te vrolijken; een gebed en een wonder; zendingswerk doen.
- 48 **Gebruik van deze uitgave**
Gezinsavondideeën; onderwerpen in deze uitgave; en een succesvolle gezinsavond.

OP DE OMSLAG

Voor: Schilderij Dan Burr.
Achter: Foto's John Luke en Welken C. Andersen.

jongeren

HOOFDARTIKELN

- 20 **De gelijkenis van de tien maagden**
Hoe je je met deze gelijkenis kunt voorbereiden op de toekomst.
- 31 **Persoonlijke vooruitgang vol gebed**
Yésica Anabelle Benavidez
Persoonlijke vooruitgang en een gebed voor een vriendin
- 32 **Waarom laten wij ons dopen voor de doden?**
Ouderling D. Todd Christofferson
Daarom doet jouw tempelwerk er toe.
- 36 **Mijn eerste strijd** Colin Slingsby
De keuze die ik die avond maakte, veranderde mijn leven.
- 38 **Zoeken en redden** Richard M. Romney
Bij een brand, aardbeving, orkaan of andere ramp zijn deze jongeren paraat.

RUBRIEK

- 42 **Poster: Instant Message**

Maart 2009 109ste jaargang Nummer 3

LIAHONA 04283 120

Officiële Nederlandstalige uitgave van:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,

Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,

Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,

Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,

David A. Bednar, Quentin L. Cook en D. Todd Christofferson

Verantwoordelijk redacteur: Spencer J. Candie

Adviseurs: Gary J. Coleman, Kenneth Johnson,

Yoshihiko Kikuchi, W. Douglas Shumway

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loybaig

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirecteurs: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedactrice: Ryan Carr

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: David A. Edwards, Matthew D. Fliton,

LaRene Parker Gault, Carrie Kasten, Jennifer Madry, Melissa Merrill,

Michael R. Morris, Sally J. Odekerk, Judith M. Paller, Joshua J. Perkey,

Chad E. Phares, Jan Peaborough, Richard M. Romney, Don L.

Searle, Janet Thomas, Paul VanDerBerghe, Julie Wardell

Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Leidinggevend art-director: M.M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette

Nabecker, Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,

Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,

Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Moay, Ginny J. Nilson

Voorbereidend drukwerk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau

Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee

Telefoon: 0032(0)14265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

European Distribution Ltd., Magazine Service,

Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890

E-mail: liahonaed@dschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDI)

Overstrijving per bank op de volgende rekening:

Dreschner Bank, Bad Homburg

Rekeningnummer 07 264 094 00, bankcode 500 800 00

Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente

BIC (SWIFT CODE): DRES DE 33

IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake

City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar:

liahona@dschurch.org

De Liahona (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of

'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees,

Armeens, Bahasa Indonesia, Bikolano, Bulgaars, Cambodjaans,

Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijis, Frans,

Grieks, Italiaans, Hindi, Hongaars, Japans, Japans,

Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees,

Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees,

Romeens, Russisch, Samoaans, Sinhala, Sloveens, Spaans,

Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tjechisch,

Urdu, Vietnamese en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

© 2009 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.

Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd

worden voor incidenteel, nietcommercieel gebruik in de kerk of

thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de

bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht

kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East

North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@dschurch.org

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder

www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'.

Voor andere talen, klik op 'languages'.

For Readers in the United States and Canada:

March 2009 Vol. 109 No. 3, LIAHONA (USPS 311) Duch (ISSN

1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of

Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus

applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.

Sixty days' notice required for change of address. Include address

label from a recent issue; old and new address must be included.

Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution

Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be

taken by phone. (Canada Post International Publication Agreement

#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution

Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT

84126-0368.

kinderen

LUISTER NAAR EEN PROFEET

K2 De ware kerk President Henry B. Eyring

HOOFDARTIKEL

K8 Opkomen voor Caleb Amy S. Tate

RUBRIEKEN

K4 Participatieperiode: 'Mijn huis is een huis van orde' Cheryl Esplin

K6 Uit het leven van de profeet Joseph Smith: Een vriendelijk mens

K10 Vriendschap sluiten: Geholpen door gebed

K13 Op Jezus gaan lijken: Bidden voor papa Rebecca C.

K14 Van vriend tot vriend: De moed om het evangelie na te leven Ouderling Erich W. Kopischke

K16 Kleurplaat

OMSLAG DE
KINDERVRIEND
Illustraties Jennifer
Tolman

Kijk of je de Deense
KGW-ring in deze
uitgave kunt vinden.
Kies de goede
pagina!

post

Ga naar de tempel

Dank u voor het uitstekende thema van de *Liahona* van oktober 2007 over familiegeschiedenis en tempelbezoek. Een week nadat de leden de *Liahona* hadden ontvangen, bezochten drie keer zoveel leden dan normaal het centrum voor familiegeschiedenis. Ik wist dat dit kwam door de artikelen in de *Liahona* van die maand. Soms moet het geheugen van de leden worden opgefrist, voordat ze de tempelverordeningen van hun voorouders gaan doen. Hartelijk dank, de *Liahona* heeft mij en anderen geholpen om de Heer ijveriger te dienen.

Anderson Nascimento (Brazilië)

Uit het kleine

Wij volgen de raad van bisschop Keith B. McMullin op die hij heeft gegeven in zijn toespraak, 'Voorraad inslaan', in de algemene conferentie van april 2007, door wat geld opzij te leggen, hoewel het maar een klein bedrag per week is. We weten dat de belofte van de Heer zal worden vervuld, dat 'uit het kleine [...] het grote voort[komt]' (LV 64:33).

Ricardo en Mireya Merchan (Colombia)

Res
BookArea
M2055
S838DUT
2009
March

Ga tot Hem in gebed en geloof

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal hij uw paden recht maken.¹ Aldus sprak de wijze Salomo, de zoon van David, de koning van Israël.

Jakob, een broer van Nephi, heeft gezegd: 'Vertrouwt op God met een onwrikbaar gemoed en bidt tot Hem met buitengewoon groot geloof.'²

In deze bedeling heeft de Heer in een openbaring tegen de profeet Joseph Smith gezegd: 'Vertrouw op Mij bij iedere gedachte; twijfel niet, vrees niet.'³

Deze door God geïnspireerde raad is voor ons in deze tijd als kristalhelder water voor uitgedroogde grond.

Wij leven in roerige tijden. De wachtkamers van de artsen zitten vol met mensen die behalve lichamelijke klachten ook emotionele problemen hebben. De scheidingsrechtbanken zijn overbelast, omdat mensen hun problemen niet weten op te lossen. Medewerkers personeelszaken in overheid en bedrijfsleven maken overuren om werknemers met problemen bij te staan.

Een personeelschef die veel onbeduidende klachten kreeg af te handelen, zette aan het eind van een buitengewoon drukke dag schertsend een bordje op zijn bureau,

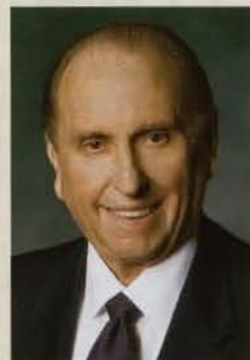
bestemd voor mensen met problemen. 'Hebt u erover gebeden?' stond erop. Wat hij zich wellicht niet heeft gerealiseerd is dat dit eenvoudige advies meer problemen zou oplossen, meer lijden zou verlichten, meer overtredingen zou voorkomen en meer gemoedsrust en tevredenheid in een mensenziel teweeg zou brengen dan enige andere methode.

Een vooraanstaand Amerikaans rechter werd gevraagd wat wij, als wereldburgers, kunnen doen om de misdaad en de overtreding van de wet terug te dringen, en vrede en tevredenheid in ons leven en ons land tot stand te brengen. Hij antwoordde bedachtzaam: 'Ik stel voor dat we het ouderwetse gebruik van het gezinsgebed weer in ere herstellen.'

Kracht in gebed

Laten we dankbaar zijn dat gezinsgebed voor ons als kerk geen achterhaald gebruik is. Er is niets mooiers in de hele wereld dan een gezin dat samen bidt. Er schuilt waarheid in het vaak geciteerde: 'Het gezin dat samen bidt, zal samen blijven.'

De Heer heeft ons met deze woorden geboden gezinsgebed te houden: 'Bidt in uw gezin tot de Vader, altijd in mijn naam, zodat uw vrouw en uw kinderen gezegend worden.'⁴

Er is niets mooiers in de hele wereld dan een gezin dat bidt. Er schuilt waarheid in het vaak geciteerde: 'Het gezin dat samen bidt, zal samen blijven.'

Wie menen dat bidden een teken van zwakte is, doen er goed aan te bedenken dat de mens op z'n grootst is als hij geknield is.

Kijkt u samen met mij naar een typisch gezin van heiligen der laatste dagen dat tot God bidt? Vader, moeder en kinderen knielen, buigen hun hoofd en sluiten hun ogen. Een fijne geest van liefde, eendracht en vrede vervult het huis. Als die vader zijn zoontje tot God hoort bidden dat zijn papa het goede mag doen en gehoorzaam mag zijn aan Gods geboden, denkt u dan niet dat die vader er alles aan zal doen om het gebed van zijn zoontje in ere te houden? Als een tiener haar lieve moeder hoort smeken dat haar dochter geïnspireerd mag zijn bij de keuze van haar vrienden en vriendinnen, en dat ze zich zal voorbereiden op een tempelhuwelijk, denkt u dan niet dat zo'n dochter de nederige smeekbeden van haar moeder, die ze zo liefheeft, eer zal bewijzen? Als vader, moeder en ieder kind ernstig bidden dat de zoons in het gezin de kerkelijke normen mogen naleven, zodat ze op een dag de oproep waardig mogen zijn om als gezant van de Heer in het zendingsveld van de kerk werkzaam te zijn, zal het dan niet tot ons door gaan dringen dat die zoons tot jongemannen opgroeien met een diep verlangen om op zending te gaan?

Ik weet zeker dat gezinsgebed ten grondslag lag aan een brief die jaren geleden geschreven werd door een jonge heilige der laatste dagen, een meisje op een middelbare school in Colorado (VS). De scholieren was gevraagd een brief te schrijven aan een groot man van hun keuze. Velen schreven

een brief aan bekende sportlui, een astronaut, de president van de Verenigde Staten, en aan andere beroemdheden. Deze jongedame richtte haar brief echter aan haar vader, en zij schreef daarin: 'Ik heb besloten deze brief aan u te richten, papa, omdat u de grootste man bent die ik ooit heb gekend. Het overweldigende verlangen in mij is zo te leven dat het mij wordt toegestaan om met u en mama en de anderen in het gezin in het celestiale koninkrijk te wonen.' De vader heeft nooit een mooiere brief ontvangen.

Laten wij onze gezinsgebeden en eigen gebeden in geloof en vertrouwen tot God opzenden. Laten wij gehoor geven aan de raad van Paulus aan de Hebreeënen: 'Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken.'¹⁵ Voor iemand die de raad om altijd te bidden naast zich neer heeft gelegd, is er geen beter moment om ermee te beginnen dan nu. William Cowper heeft verklaard: 'De duivel beeft als hij de zwakste heilige op zijn knieën ziet liggen.'¹⁶ Wie menen dat bidden een teken van zwakte is, doen er goed aan te bedenken dat de mens op z'n grootst is als hij geknield is.

We weten niet wat geloof is als we het nooit hebben gehad en we kunnen het niet krijgen zolang we het verloochenen. Niemand kan tegelijk geloven en twijfelen, want het ene zal het andere verjagen.

Zijn uitnodiging aannemen

Als we verlangen alle twijfel uit te sluiten en te vervangen door blijvend geloof, hoeven we slechts de uitnodiging aan te nemen die u en mij in de zendbrief van Jakobus is gegeven:

'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.¹⁷

Die belofte bracht de jonge Joseph Smith ertoe tot God te bidden. Hij vertelde ons in zijn eigen woorden:

'Uiteindelijk kwam ik tot de slotsom dat ik (...) de aanwijzing van Jakobus moest opvolgen, dat wil zeggen, God erom bidden. Ik kwam ten slotte tot het besluit om inderdaad 'God erom te bidden', redenerend dat als Hij wijsheid gaf aan hen die in wijsheid tekortschoten en mildelijk zou geven en niet zou verwijten, ik het kon proberen.

Door zijn geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, zag de broeder van Jared hoe de vinger van God de stenen aanraakte in antwoord op zijn gebed.

'Aldus, in overeenstemming hiermee, namelijk mijn besluit om het aan God te vragen, trok ik mij terug in het bos om de poging te wagen. (...) Het was de eerste maal van mijn leven dat ik een dergelijke poging deed, want ondanks mijn bezorgdheid had ik nog nooit eerder een poging gedaan om hardop te bidden.'¹⁸

Welnu, als we aarzelen om God onze eeuwige Vader aan te roepen, omdat we simpelweg nog nooit een poging hebben gewaagd om te bidden, kunnen we beslist moed putten uit het voorbeeld van de profeet Joseph. Laten we er, net als de profeet, wel aan denken dat ons gebed in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, moet worden opgezonden.

Door zijn geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, zag de broeder van Jared hoe de vinger van God de stenen aanraakte in antwoord op zijn gebed.⁹

Door zijn geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, bouwde Noach een ark in gehoorzaamheid aan het gebod van God.¹⁰

Door zijn geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, was Abraham bereid zijn geliefde Isaak als offer op te dragen.¹¹

Door zijn geloof, in geen enkel opzicht twijfelde, leidde Mozes de kinderen Israëls uit Egypte en door de Rode Zee.¹²

Door hun geloof, in geen opzicht twijfelende, lieten Jozua en zijn volgelingen de muren van Jericho ineenstorten.¹³

Door zijn geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, zag Joseph God, onze eeuwige Vader, en Jezus Christus, zijn Zoon.¹⁴

Skeptici zeggen misschien dat die indrukwekkende geloofswonderen lang geleden hebben plaatsgevonden, dat de tijden zijn veranderd.

Zijn de tijden echt veranderd? Houden we niet ook nu van onze kinderen en willen we niet dat ze een rechtschapen leven leiden? Hebben we niet ook nu Gods beschermende hand over ons nodig? Zijn wij niet ook nu onder zijn genade en staan we niet ook nu bij Hem in de schuld, omdat Hij zijn leven voor ons heeft neergelegd?

De tijden zijn niet echt veranderd. Gebed blijft kracht schenken — geestelijke kracht. Gebed blijft vrede schenken — geestelijke vrede.

Door in geloof op God te vertrouwen, in geen enkel opzicht twijfelende, kunnen we, tot onze redding, zijn grote macht afroepen. Zijn oproep aan ons is altijd geweest: 'Komt tot Mij'.

Daadkrachtig geloof

Waar wij ook zijn, onze hemelse Vader kan een gelovig gebed horen en verhooren. Dat geldt in het bijzonder in de zendingsvelden over de hele wereld. Terwijl ik president was van de Canadese Zending, waarvoor ik was geroepen door president David O. McKay (1873-1970), werkten mijn vrouw en ik met de beste jonge mannen en jonge vrouwen van de wereld. Deze jonge zendelingen leidden een voorbeeldig leven van geloof en gebed.

Op een dag zat er een nieuwe zending voor mij. Hij was intelligent, sterk, blij en dankbaar dat hij een zending was. Hij liep over van enthousiasme en wilde maar al te graag aan het werk. In ons gesprek zei ik: 'Elder, ik stel mij zo voor dat je ouders volledig achter je zending staan.' Hij boog zijn hoofd en antwoordde: 'Nou, niet echt. Weet u, president, mijn vader is geen lid van de kerk. Hij gelooft niet wat wij geloven en ziet het belang van mijn zending niet in.'

Zonder aarzeling en ingegeven door een hogere macht zei ik tegen hem: 'Als jij God eerlijk en oprecht dient en zijn boodschap verbreidt, zal je vader voordat je klaar bent met je zending lid van de kerk worden.' Hij

greep mijn hand stevig vast, kreeg tranen in zijn ogen, die over zijn wangen rolden, en zei: 'Mijn vader lid van de kerk te zien worden, zou de mooiste zegen van mijn leven zijn.'

Deze jonge man ging niet doelloos zitten hopen en wachten op de vervulling van de belofte. In plaats daarvan volgde hij het aloude wijze advies op: 'Bid alsof alles van God afhangt. Werk alsof alles van u afhangt.' Dat was het zendingsdevies van deze jonge man.

Op elke zendingsconferentie ging ik voor de bijeenkomsten even naar hem toe en vroeg dan: 'En hoe staat het met je vader?'

Zijn antwoord was steevast: 'Geen vooruitgang, president, maar ik weet dat de Heer zich aan de belofte houdt die Hij mij via u heeft gedaan.' De dagen werden weken en de weken werden maanden, en ten slotte, slechts twee weken voordat wijzelf uit het zendingsveld naar huis terugkeerden, ontving ik een brief van de vader van deze zending. Die vader schreef:

'Geachte broeder Monson,

'Ik wil u bedanken dat u zo goed voor mijn zoon hebt gezorgd, die onlangs een zending in Canada heeft vervuld. Hij is een inspiratie voor ons geweest.

VOOR HUISONDERWIJZERS

Nadat u dit artikel met een gebed in uw hart hebt bestudeerd, bespreekt u het zo dat iedereen aan de bespreking kan deelnemen. Enkele voorbeelden:

1. Lees de anekdote over de zending in de paragraaf 'Daadkrachtig geloof'. Bespreek hoe geloof, gebed en hard werken de belofte aan de zending in vervulling lieten gaan. Vraag het gezin waarbij ze graag de hulp van de Heer zouden hebben. Laat hen opschrijven wat ze kunnen doen om hulp of antwoord te krijgen.

Nodig ze ook uit om behalve te bidden en hun deel te doen voor een oplossing ook geloof te oefenen in de Heer.

2. Lees samen uit de paragraaf 'Zijn uitnodiging aannemen'. Laat de gezinsleden om de beurt de volgende zin afmaken met een ervaring uit hun eigen leven: 'Door mijn geloof, in geen enkel opzicht twijfelde'. Bespreek wat het betekent om met meer geloof te bidden. Laat een kaartje met 'Hebt u erover gebeden?' bij het gezin achter.

'Toen mijn zoon aan zijn zending begon, is hem beloofd dat ik vóór zijn terugkeer lid van de kerk zou worden. Deze mij onbekende belofte is hem, geloof ik, door u gedaan.

'Ik deel u met groot genoegen mede dat ik mij een week voordat hij zijn zending afrondde heb laten dopen in de kerk. Momenteel ben ik sportdeskundige in de OOV, ook geef ik les.

'Mijn zoon studeert nu aan de BYU. Zijn jongere broer heeft zich ook onlangs in de kerk laten dopen en bevestigen.

'Ik wil u nogmaals danken voor alle zorg en liefde die mijn zoon de afgelopen twee jaar heeft ontvangen van zijn broeders in het zendingsveld.

'Met vriendelijke groeten, een dankbare vader.'

Het nederige gelovige gebed was ook deze keer verhoord.

Er loopt een rode draad door alle geloofswonderen vanaf het begin van de wereld tot in deze tijd. Abraham, Noach, de broeder van Jared, de profeet Joseph Smith, en vele anderen wilden gehoorzaam zijn aan de wil van God. Zij hadden oren die hoorden, ogen die zagen en harten die wisten en voelden.

Zij twijfelden niet. Zij hadden vertrouwen.

Door persoonlijk gebed, door gezinsgebed, door in geloof op God te vertrouwen, in geen enkel opzicht twijfelende, kunnen we, tot onze redding, zijn grote macht afroepen. Zijn oproep aan ons is altijd geweest: 'Komt tot Mij'.¹⁵ ■

NOTEN

1. Spreuken 3:5-6.
2. Jakob 3:1.
3. IV 6:36).
4. 3 Nephi 18:21.
5. Hebreeën 11:6.
6. William Cowper, *Olney Hymns*. In: *The Oxford Dictionary of Quotations*, 2de ed. rev. (1966), p. 161.
7. Jakobus 1:5-6.
8. Geschiedenis van Joseph Smith 1:13-14.
9. Zie Ether 3:1-16.
10. Zie Genesis 6:13-22.
11. Zie Genesis 22:1-14.
12. Zie Exodus 14:15-22.
13. Zie Jozua 6:2-20.
14. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:14-19.
15. Matteüs 11:28.

TOT IN

AMANDA DIERENFELDT

In mijn meisjesjaren was ik nogal perfectionistisch aangelegd. Toen ik dus mijn patriarchale zegen ontving, klonk één aansporing mij bijzonder logisch in de oren: om mijn taken 'naar beste vermogen, tot in de perfectie' af te maken. Pas jaren later begon ik in te zien hoe weinig ik afwist van perfectie — en de werking van genade.

In 1998 keerde ik om gezondheidsproblemen vroeg terug van zending. Ik had huizenhoge schuldgevoelens omdat ik mijn zending niet 'tot in de perfectie' had afgemaakt. Behalve dit faalgevoel was er ook de onzekerheid over mijn ziekte. De artsen hadden niets kunnen vinden.

Ziek of niet, ik wist dat ik verder moest met mijn leven. Daarom zette ik mijn studie voort aan de universiteit. Na slechts twee semesters zat ik echter weer met pijn thuis, in afwachting van een dringende operatie. Rond die tijd ontdekten de artsen dat ik een auto-immuunziekte had.

Toen ik hersteld was van de operatie begon ik parttime te werken bij een snoepwinkel waar ik als tiener had gewerkt. Hoewel ik deed wat ik kon, had ik niet het gevoel dat ik iets zinnigs met mijn leven deed, laat staan dat ik het 'tot in de perfectie' afmaakte. Ik begon mezelf met anderen te vergelijken, in het bijzonder met mijn vrienden die hun opleiding afrondden, op zending gingen of een gezin stichtten. Ik hing er maar wat bij.

Toen maakte ik kennis met Stephanie. Ze liep op een goede dag de snoepwinkel binnen met een zwarte sjaal over haar hoofd. Terwijl ik haar mijn lievelingschocolade aanwees, voelde ik dat ik naar haar situatie moest informeren. Ze glimlachte, verwijderde haar sjaal en zei dat ze, terwijl ze op haar kale hoofd wees, een chemokuur onderging. Dat gesprekje was het begin van een bijzondere, openhartige vriendschap.

Stephanie stapte geregeld de winkel binnen om een lekkernij te nuttigen en over het leven te praten. Ze bleek lid van de kerk te zijn en had zowel geestelijk als lichamelijk donkere tijden gekend. Ze vertelde mij over bepaalde verkeerde keuzes en hoeveel moeite ze had gedaan om tot bekering te komen. Ze was met zichzelf in het reine aan het komen, want ze wilde in de tempel aan haar man worden verzegeld.

Op zekere dag begon ik over mijn problemen. Ik vertrouwde haar toe hoe ontmoedigd ik soms was. 'Ik doe hetzelfde wat ik in mijn middelbareschooltijd deed: bolletjes ijs scheppen', legde ik uit. 'Ik heb mijn zending noch mijn studie afgemaakt, en ik heb geen idee hoe het verder moet.'

Stephanie antwoordde: 'Waarom wil je de wedren van het leven binnen een bepaalde tijd uitrennen? Waarom ren je de wedren niet gewoon?'

En voor het eerst drong het tot mij door dat ik naar beste vermogen deed wat ik kon en dat dat genoeg was. De Heiland hield van mij, en zijn genade, wegens zijn verzoening, was genoeg voor mij, genoeg voor mijn gebreken. Hoewel ik dacht altijd wel op Hem vertrouwd te hebben, had ik, totdat Stephanie mij wakker schudde, om de een of andere reden een belangrijke les over zijn rol in mijn leven gemist.

In Ether 12:27 staat: 'Mijn genade is genoeg voor alle mensen die zich voor mijn aangezicht verootmoedigen; want indien zij zich voor mijn aangezicht verootmoedigen en geloof hebben in Mij, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen laten worden.' Toen ik mij verootmoedigde en meer geloof in de Heer kreeg, zag ik keer op keer dat Hij inderdaad zwakke dingen sterk laat worden. Deze waarheid heeft mij de kracht gegeven om mijn problemen met meer geloof en hoop tegemoet te treden.

Een paar maanden na ons gesprek verliet ik mijn woonplaats om een nieuwe baan te beginnen, waardoor ik het contact met mijn vriendin verloor. Op een dag belde mijn moeder op om te zeggen dat ze Stephanies overlijdensbericht in de krant had zien staan. Ik ging naar huis om haar begrafenis bij te wonen en hoorde daar dat ze amper drie weken voor haar dood aan haar man was verzegeld.

Ik was innig dankbaar dat Stephanie in mijn leven was gekomen en mij had geleerd wat het inhoudt een perfecte wedren uit te rennen. Ik hoef niet altijd te sprinten. Af en toe is alles wat ik kan doen de kant van het finishdoek op kijken. De wedren naar beste vermogen uitlopen — wat onze snelheid ook mag zijn — is oké. Onze inspanningen kunnen perfect worden, omdat de genade van de Heer ons allen genoeg is (zie Moroni 10:32). ■

DE PERFECTIE

Gezinsvoorraad: een nieuwe boodschap

Controleer de houdbaarheidsdatum van uw ideeën over de voorraad. U zult er wellicht een paar moeten weggooien.

Evelyn Jeffries, een alleenstaande moeder met een baan bij een advocatenkantoor in Phoenix (Arizona, VS), had moeite om tijd en ruimte te vinden voor een voorraad. Hoewel ze activiteiten en bijeenkomsten bezocht over voorraadvorming en, zoals zoveel leden van de kerk, gehoorzaam probeerde te zijn aan profetische raad kon ze zich maar moeilijk voorstellen wat ze aan zou moeten met de honderden kilo's tarwe die ze voor zichzelf en haar dochter zou moeten inslaan.

Toen een zuster uit haar wijk een andere benadering voorstelde, ontdekte zuster Jeffries de sleutel tot een werkbare voorraad: haar voedselvoorraad consequent en gaandeweg aanvullen.

Ze legde een bepaald bedrag opzij voor haar voorraad, waarvan ze elke week een paar extra levensmiddelen kocht. Ook kocht ze elke maand één basisproduct zoals granen of bonen in de kerkelijk voorraadwinkel.

Jaren later, in oktober 2002, werd zuster Jeffries gesterkt in haar manier van werken toen president Gordon B. Hinckley (1910–2008) de kerkleden voorstelde om de voorraadvorming eenvoudiger te benaderen.

'We kunnen bescheiden beginnen', legde president Hinckley uit. 'We kunnen beginnen met een voedselvoorraad van een week en die geleidelijk aan uitbouwen tot een maand, en daarna drie maanden.'¹

Zuster Jeffries merkt op dat 'dit systeem uitermate geschikt is voor gezinnen die net aan hun voorraad beginnen, alsmede voor hen die klein behuist zijn en moeten woekeren met ruimte. President Hinckley zag duidelijk in dat verandering en aanpassing nodig zijn om iedereen profijt uit dit geïnspireerde project van de Heer te laten halen.'

Een nieuwe benadering

Naar aanleiding van president Hinckleys woorden bekeken kerkleiders of zelfredzaamheid anders kon worden benaderd, en of voorraadvorming en financiële planning anders konden worden gepresenteerd. Daaruit volgde dat de kerk de brochure *Bereidt alle noodzakelijke dingen voor: gezinsvoorraad* publiceerde, met nieuwe richtlijnen waarmee de kerkleden in vier eenvoudige stappen een voedselvoorraad kunnen aanleggen.

Het gaat om de volgende vier stappen:

1. Geleidelijk aan een kleine voedselvoorraad aanleggen die bestaat uit wat u gewoonlijk eet, totdat u daarmee drie maanden toekunt.
2. Drinkwater opslaan.
3. Een financiële reserve aanleggen door elke maand iets te sparen en zo een redelijk bedrag op te bouwen.
4. Als een gezin de eerste drie stappen heeft gezet, wordt het aangeraden om de voorraad uit te bouwen tot

een voorraad met lang houdbare basisproducten zoals granen en peulvruchten.

Over de nieuwe richtlijnen zegt de presiderende bisschop H. David Burton: 'We hadden een werkwijze voor ogen die eenvoudig, goedkoop en bruikbaar was, waarmee mensen zelfredzaam kunnen worden. We vertrouwen erop dat deze vier eenvoudige stappen in de loop van de tijd meer resultaten zullen brengen.'

Richtlijn 1: Geleidelijk aan een kwartaalvoorraad aanleggen.

Begin klein en doe uw best. Koop elke week een paar extra levensmiddelen en voeg die aan uw voorraad toe. Richt u eerst op een voorraad voor een week, vervolgens voor een maand, daarna voor een kwartaal. Als u uw voorraad langzaam opbouwt, merkt u dat ook minder in uw portemonnee, terwijl u wel degelijk aan uw zelfredzaamheid werkt.

De familie Lugo uit Valencia (Venezuela) kwam erachter dat deze nieuwe benadering van klein beginnen en consequent doorgaan grote voordelen met zich meebrengt. Na de algemene conferentie beluisterd te hebben, voelde broeder Omar Lugo, lid van de kerk in het district Falcón dat het tijd was om met zijn voorraad te beginnen. Hij besprak de kwestie met zijn gezin en zij besloten de raad

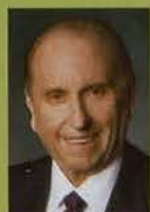

van de profeet op te volgen.

Zij begonnen beetje bij beetje voedsel, water en geld opzij te zetten. Eerst viel het verschil nauwelijks op. Maar na een tijdje zagen ze dat ze wel degelijk een reserve hadden opgebouwd. Verschillende maanden nadat zij hun voorraad waren begonnen, verloren veel mensen hun baan als gevolg van een grote arbeidersstaking. Ook broeder Lugo raakte uiteindelijk zijn baan kwijt.

Het gezin leefde geruime tijd van hun spaargeld. Zeven maanden later was de familie Lugo geheel aangewezen op hun voedselvoorraad. Het zou bijna twee jaar duren

PROFETISCHE RAAD OVER DE VOORRAAD

'Veel meer mensen zouden de economische stormen in hun leven doorstaan als ze een voedselvoorraad (...) hadden en geen schulden. Tegenwoordig zien we dat velen deze raad precies omgekeerd gevolgd hebben: ze hebben schulden voor minstens een jaar en hebben geen eten.'

President Thomas S. Monson, 'That Noble Gift—Love at Home', *Church News*, 12 mei 2001, p. 7.

'Iedereen met een woning ziet het belang van een brandverzekering in. We hopen en bidden dat er nooit brand zal zijn. Toch betalen we de verzekering om een dergelijke ramp te dekken, mocht die zich voordoen. We behoren hetzelfde te doen voor het welzijn van het gezin.'

Gordon B. Hinckley (1910–2008), 'Aan de mannen van de priesterschap', *Liahona*, november 2002, p. 58.

voordat broeder Lugo weer werk vond, maar zijn gezin wist die moeilijke tijd door te komen. Ze hadden hun voorraad geleidelijk aan opgebouwd en waren voorbereid toen er zich problemen voordeden, zodat de Heer hen kon zegenen.

Evenals de familie Lugo zullen de kerkleden gezegend worden voor hun gehoorzaamheid aan de raad van het Eerste Presidium om reserves gaandeweg op te bouwen. 'Wij verzoeken u verstandig te werk te gaan wanneer u voedsel en water inslaat en geld spaart', legt het Eerste Presidium uit. 'Ga hierbij niet tot uitersten. Het is bijvoorbeeld niet verstandig om schulden aan te gaan om in één keer een voedselvoorraad in te slaan.' In plaats daarvan stelt het een bescheiden, consequente benadering voor. 'Met een zorgvuldige planning kunt u, in de loop van de tijd, een voedselvoorraad aanleggen en een financiële reserve opbouwen.'²

Het welzijnsprogramma van de kerk is in 1936 op aanwijzing van het Eerste Presidium van start gegaan. V.l.n.r.: David O. McKay (tweede raadgever), Heber J. Grant (president), en J. Reuben Clark jr. (eerste raadgever).

'In dagen van overvloed bereidt u zich voor op dagen van schaarste.'

Het Eerste Presidium, 'Boodschap van het Eerste Presidium'. In: Conference Report, april 1942, p. 89.

Richtlijn 2: Drinkwater opslaan.

In tijden van nood kan drinkwater het verschil zijn tussen leven en dood — of dan toch minstens tussen gemoedsrust en vrees. Vraag dat maar eens aan de familie Kawai uit de ring São Paulo (Brazilië). Zij slaan al twintig jaar voedsel en water in. Hoewel er niet veel plek is in hun kleine flat, besloot de familie Kawai toch prioriteit te geven aan de voorraad.

Zuster Kawai vertelt hoe die beslissing de moeite loonde. 'Ik lag in het ziekenhuis na een bevalling toen ik hoorde dat er een probleem was met de watervoorziening in de stad. Honderdduizenden mensen zaten zonder water. Maar ik maakte mij geen zorgen over het thuisfront, omdat ik wist dat ze thuis drinkwater hadden.'

Richtlijn 3: Een klein bedrag sparen.

Het Eerste Presidium geeft de volgende raad: 'Wij raden u aan, waar ook ter wereld, om uw financiële situatie door te lichten en u zo op onvoorziene omstandigheden voor te bereiden. Wij dringen er bij u op aan om niet te veel uit te geven. (...) Spaar regelmatig — hoe weinig ook — zodat u een financiële reserve opbouwt.'³

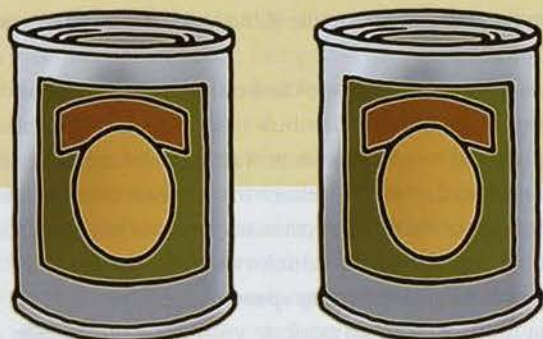
'Leer voor jezelf zorgen; sla graan en meel in, en bewaar het voor dagen van schaarste.'

President Brigham Young (1801-77), *Discourses of Brigham Young*, samenstelling: John A. Widtsoe (1954), p. 293.

HOUDBAARHEID VAN LANG HOUDBAAR VOEDSEL

Onderzoek wijst uit dat de onderstaande lang houdbare producten, op voorwaarde dat ze degelijk worden verpakt en op of onder kamertemperatuur (21 °C) worden opgeslagen, veel langer dan gedacht voedzaam en eetbaar blijven. Zelfs als ze jaren opgeslagen waren, kunnen ze in geval van nood gegeten worden.

VOEDSEL	GESCHATTE HOUDBAARHEID IN JAREN
GRAAN	30+
WITTE RIJST	30+
MAÏS	30+
PINTOBONEN	30
GEDROOGDE APPELSCHUIFJES	30
MACARONI	30
HAVERVLOKKEN	30
AARDAPPELPUREE	30
MELKPOEDER	20

In de algemene aprilconferentie van 2007 onderstreepte bisschop Keith B. McMullin, tweede raadgever in de Presiderende Bisschop, dit beginsel door de leden van de kerk aan te sporen 'Leg wekelijks wat geld opzij, zelfs al is het maar een klein bedrag. Door deze eenvoudige benadering zult u al gauw wat geld achter de hand hebben.'⁴

Door gaandeweg een financiële reserve op te bouwen zijn we voorbereid op onvoorziene problemen, zullen we ons veiliger voelen en vrede in ons hart hebben.

Richtlijn 4: Zo mogelijk geleidelijk aan een langetermijnvoorraad aanleggen.

'Voor de langetermijnbehoeften [kunt u]', zo staat er in de brochure *Bereidt alle noodzakelijke dingen voor*, 'geleidelijk aan een jaarvoorraad aanleggen met voedsel dat lang houdbaar is en waarmee u zichzelf in leven houdt, zoals tarwe, witte rijst en bonen.'⁵

Een langetermijnvoorraad aanleggen is eenvoudiger dan u misschien denkt. Dr. Oscar Pike en zijn collega's van de faculteit voedingsleer aan de Brigham Young University hebben verschillende uitgebreide onderzoeken gedaan naar langetermijnvoorraden. Zij deden een verrassende ontdekking: Degelijk verpakt en opgeslagen voedsel met een lage vochtigheidsgraad behoudt twintig tot dertig jaar of langer zijn smaakkwiteit en voedingswaarde — veel langer dan tot nu toe werd aangenomen.

Dat betekent dat de leden van de kerk bepaalde

voedingsmiddelen lange tijd kunnen opslaan zonder het geregeld te hoeven rouleren. Ze kunnen ervan uitgaan dat hun voorraad ze in leven houdt als ze niets anders te eten hebben.

Nu is de tijd om te beginnen

'Misschien was het in het verleden voor sommigen te veel gevraagd om een voedselvoorraad voor een heel jaar aan te leggen en was het in sommige landen misschien zelfs tegen de wet', zegt Dennis Lifferth, algemeen directeur van de kerkelijke welzijnszorg. 'Maar met deze nieuwe benadering doen we het zo goed we kunnen, wat kan inhouden dat we elke week niet meer dan een blik of twee extra inslaan. Als de profeet ons iets vraagt te doen, kunnen we een manier vinden om het gebod te onderhouden en de zegeningen te ontvangen.'

'Deze nieuwe werkwijze is voor iedereen haalbaar', legt bisschop Burton uit. 'De eerste stap is beginnen. De tweede is doorgaan. Het gaat er niet zozeer om hoe snel het gaat, het gaat om beginnen en doorgaan binnen onze mogelijkheden.' ■

NOTEN

1. Gordon B. Hinckley, 'Aan de mannen van de priesterschap', *Liahona*, november 2002, p. 58.
2. *Bereidt alle noodzakelijke dingen voor: gezinsvoorraad* (2007), p. 1.
3. *Bereidt alle noodzakelijke dingen voor: gezinsfinanciën* (2007), p. 1.
4. Keith B. McMullin, 'Voorraad inslaan', *Liahona*, mei 2007, p. 53.
5. *Bereidt alle noodzakelijke dingen voor: gezinsvoorraad*, p. 2.

HET CELESTIALE KARAKTER VAN ZELFREDZAAMHEID

PRESIDENT MARION G. ROMNEY (1897–1988)

Marion G. Romney is op 11 oktober 1951 tot apostel geordend. Hij was werkzaam als tweede raadgever van president Harold B. Lee en president Spencer W. Kimball, en later als eerste raadgever van president Kimball. Na de dood van president Kimball nam president Romney zijn plaats in het Quorum der Twaalf Apostelen in en werd op 10 november 1985 president van het Quorum. Op 20 mei 1988 is hij op 90-jarige leeftijd overleden. Toen president Romney deze toespraak hield in de algemene conferentie van oktober 1982 was hij tweede raadgever in het Eerste Presidium. Deze bewerkte versie van de toespraak is voor het eerst in 1984 gepubliceerd.

Ik heb de door de heilige profeten verkondigde eenvoudige evangeliewaarden in mijn hart gesloten en ik word het dan ook nooit moe om die te bespreken. Vanaf het begin des tijds heeft de mens de raad gekregen om voor zichzelf te zorgen, om zelfredzaam te worden. Het is niet moeilijk te begrijpen waarom de Heer zoveel nadruk op dit beginsel legt, zodra

we inzien dat het heel nauw verbonden is met vrijheid.

Ouderling Albert E. Bowen heeft hierover gezegd: 'De (...) kerk is wars van systemen die gezonde mensen blijvend afhankelijk maken en stelt zelfs dat de ware functie van geven is de mensen in een positie te brengen dat zij zichzelf kunnen helpen en bijgevolg vrij kunnen zijn.'¹

Er zijn door welwillenden veel initiatieven genomen om behoeftigen hulp te bieden. Bij veel van deze initiatieven heeft men zich echter kortzichtig ten doel gesteld om 'mensen te helpen' in plaats van om 'mensen te leren zichzelf te helpen'. Onze inspanningen moeten altijd ten doel hebben om mensen die gezond van lijf en leden zijn zelfredzaam te maken.

De mens kan niet naar eigen believen handelen als hij niet zelfredzaam is. Daaruit volgt dat onafhankelijkheid en zelfredzaamheid van wezenlijk belang zijn voor onze geestelijke groei.

Onnozele zeemeeuwen

Een tijdje terug heb ik het volgende artikel uit de *Reader's Digest* gehaald. Dat luidt:

'In ons vriendelijke stadje St. Augustine sterven grote hoeveelheden zeemeeuwen van de honger. Er is voldoende vis, maar de meeuwen weten niet hoe ze die moeten vangen. Generaties lang hebben ze geleefd van de resten van de garnalenvissers in hun netten. Nu is de garnalenvloot verhuisd. (...)

'De garnalenvissers hadden een welvaartsstaat geschapen voor de (...) zeemeeuwen. De grote vogels hebben nooit geleerd vis te vangen en dat hebben ze hun kinderen ook nooit geleerd. Ze hebben hun kleintjes naar de netten met garnalen gebracht.

'Nu sterven de zeemeeuwen, die vrije vogels die bijna een symbool van vrijheid zijn, van de honger, omdat ze hebben toegegeven aan de verleiding "iets voor niets"! Ze hebben hun onafhankelijkheid voor een aalmoes opgeofferd.

'Veel mensen zijn ook zo. Zij zien niets verkeers in het aannemen van verrukkelijke hapjes uit de belastingnetten van de "garnalenvloot" van de overheid. Maar wat gebeurt er als de overheid niets meer heeft om uit te delen? Hoe moet het dan met onze kinderen en kleinkinderen?

'Laten we geen onnozele zeemeeuwen zijn. Wij mogen de talenten om in eigen behoeften te voorzien niet verliezen, noch ons vermogen om dingen te scheppen, noch onze spaarzaamheid en onze voorliefde voor onafhankelijkheid.²

De gewoonte om onverdiende voorzieningen te ontvangen is nu zo wijdverbreid in onze maatschappij dat zelfs welgestelde mensen, die over de middelen beschikken om nog meer rijkdom te produceren, van de overheid een winstgarantie verwachten. Verkiezingen hangen vaak af van wat de kandidaten met overheidsgeld beloven te doen voor de kiezers. Als deze gewoonte algemeen wordt geaccepteerd en toegepast in onze maatschappij, zal dat slaven van de burgers maken.

We kunnen het ons niet veroorloven om pleegkinderen van de overheid te worden, zelfs al hebben we daar wetmatig het recht toe. We verliezen te veel aan zelfrespect en aan politieke, stoffelijke en geestelijke onafhankelijkheid.

In sommige landen is het uitermate moeilijk om een scheiding aan te brengen in verdiende en onverdiende voorzieningen. Het beginsel is echter hetzelfde in alle landen: we moeten streven naar zelfredzaamheid en ons bestaan niet afhankelijk van anderen maken.

Overheden zijn niet de enige schuldigen. Wij vrezen dat veel ouders in de kerk met hun toegeeflijkheid 'onnozele meeuwen' van hun kinderen maken. In feite kan het gedrag van de ouders op dit gebied vernietigender zijn dan overheidsvoorzieningen.

Ook bisschoppen en andere priesterschapsleiders maken soms 'onnozele meeuwen' van de leden in hun wijk. Er zijn leden die financieel of emotioneel afhankelijk worden van hun bisschop. Bedeling is bedeling, ongeacht de bron. Alles wat wij doen in de kerk en in het gezin moet erop gericht zijn de leden en onze kinderen tot zelfredzaamheid te brengen. We hebben niet altijd zeggenschap over overheidsprogramma's, maar wel over ons gezin en de wijken. Als we in deze beginselen onderwijzen en ze naleven, kunnen wij veel doen om de mogelijke negatieve gevolgen in overheidsprogramma's tegen te gaan.

We beseffen dat er mensen zijn die buiten hun eigen schuld niet in staat zijn om helemaal zelfredzaam te

worden. Die mensen stonden president Henry D. Moyle voor ogen toen hij zei:

'Dit geweldige beginsel ontzegt de behoeften en de armen niet de hulp die zij behoren te ontvangen. De volslagen hulpelozen, de bejaarden en de zieken worden liefdevol verzorgd, maar allen die gezond van lijf en leden zijn, drukken wij op het hart om hun uiterste best te doen om afhankelijkheid te mijden, als hun eigen inspanningen een dergelijke koers maar enigszins mogelijk maken; om tegenslag als iets tijdelijks te beschouwen; om vertrouwen in hun eigen kunnen te combineren met eerlijke arbeid. (...)

'Wij zijn van mening dat er zich maar zelden [omstandigheden voordoen] waarin mensen met een onwrikbaar geloof, onvervalste moed, onwankelbare vastberadenheid, een vurig verlangen naar onafhankelijkheid, en die bovendien trots zijn op hun eigen prestaties, niet in staat zijn om de hindernissen op hun levenspad te overwinnen.'³

Geestelijke zelfredzaamheid

Nu wil ik een heel belangrijke waarheid aansnijden: zelfredzaamheid is niet het doel,

maar een middel tot een doel. Het is zeer wel mogelijk dat iemand volkomen onafhankelijk is, maar elke andere wenselijke eigenschap mist. Iemand kan rijk worden en nooit een ander ergens om hoeven vragen, maar als die onafhankelijkheid niet gepaard gaat met een geestelijk doel, kan dat zijn ziel verteren.

Het kerkelijk welzijnsprogramma is geestelijk. Toen het in 1936 werd geïntroduceerd maakte president David O. McKay de volgende scherpzinnige opmerking:

'Wij behoren ons het meest te bekommeren om de ontwikkeling van onze geestelijke natuur. Spiritualiteit is het hoogste bezit van de ziel, het goddelijke in de mens, "de belangrijkste, hoogste gave, waardoor hij koning over al het levende wordt." Het houdt in dat we onszelf overwinnen en contact met de Oneindige hebben. Alleen daardoor kan de mens het beste in zijn leven krijgen.

'Het is goed om kleding weg te geven aan [schaars] gekleden, voedsel uit te delen aan de brodelozen, te zorgen voor bezigheden voor mensen die kampen met de wanhoop die noodgedwongen nietsdoen met zich meebrengt, maar als puntje bij

Alles wat wij doen in de kerk en in het gezin moet erop gericht zijn de leden en onze kinderen tot zelfredzaamheid te brengen.

We zijn allemaal op bepaalde terreinen zelfredzaam en op andere terreinen niet. Daarom dienen we er allemaal naar te streven om anderen te helpen op de terreinen waarop wij sterk zijn.

paaltje komt, zijn de grootste zegeningen die voortspruiten uit het kerkelijk [welzijnsprogramma] geestelijk van karakter. Zo op het oog lijkt elke handeling te zijn gericht op het stoffelijke: jurken en kostuums verstellen, groente en fruit inmaken, levensmiddelen inslaan, vruchtbare velden ontginnen — alles schijnt louter stoffelijk te zijn. Toch zijn al die handelingen doordrongen van, en geïnspireerd en geheiligd door, het element spiritualiteit.⁴

In Leer en Verbonden 29:34–35 staat dat er in het geheel geen stoffelijke geboden bestaan, maar dat alle geboden geestelijk zijn. Er staat ook dat de mens “naar eigen believen” kan handelen. De mens kan niet naar eigen believen handelen als hij niet zelfredzaam is. Daaruit volgt dat onafhankelijkheid en zelfredzaamheid van wezenlijk belang zijn voor onze geestelijke groei. Als we in een situatie terechtkomen waarin onze zelfredzaamheid wordt bedreigd, zullen we merken dat ook onze vrijheid wordt bedreigd. Als onze afhankelijkheid toeneemt, zullen we zien dat onze vrijheid van handelen meteen wordt ingeperkt.

Wat ons nu duidelijk voor ogen moet staan is dat zelfredzaamheid een noodzakelijke voorwaarde is van volledige vrijheid van handelen. Ook blijkt echter dat zelfredzaamheid geen spiritualiteit in zich heeft, tenzij we die vrijheid aangrijpen

om juiste keuzes te maken. Wat behoren we dus met onze verworven zelfredzaamheid te doen om geestelijk te groeien?

Zelfredzaamheid wordt dan alleen geestelijk van inhoud als die vrijheid wordt gebruikt om naar Gods geboden te leven. De Schriften zijn er heel duidelijk over dat het de plicht is van wie *hebben* te *geven* aan wie niet hebben.

Anderen verheffen

Jakob heeft tegen het volk van Nephi gezegd:

‘Acht uw broeders als uzelf, en weest vriendelijk jegens allen en vrijgevig met uw bezit, opdat zij rijk zullen zijn evenals gij.

‘Zoekt echter het koninkrijk Gods voordat gij rijkdom streeft.

‘En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdom verkrijgen, indien gij ernaar streeft; en gij zult ernaar streven met de bedoeling goed te doen: de naakten te kleden en de hongerigen te voeden en de gevangenen te bevrijden en in de behoeften van de zieken en noodlijdenden te voorzien’ (Jakob 2.17–19).

En in onze bedeling, toen de kerk nog maar tien maanden oud was, heeft de Heer gezegd:

‘Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al mijn geboden onderhouden.

‘En zie, gij zult aan de armen denken, en hetgeen gij hun te geven hebt van uw bezittingen voor hun onderhoud, toewijden’ (LV 42:29–30).

Later die maand sneed de Heer hetzelfde onderwerp aan. Kennelijk waren de leden een beetje nalatig geweest. Zij hadden zich onvoldoende ingespannen.

‘Zie, Ik zeg u dat gij de armen en de behoeftigen bezoeken moet en in hun behoeften voorzien’ (LV 44:6).

Ik heb het altijd een wonderlijke zaak gevonden dat wij steeds door de Heer *geboden* moeten worden om datgene te doen wat voor ons eigen bestwil is. De Heer heeft gezegd: 'Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijnen wil, zal het vinden' (Matteüs 10:39). We verliezen ons leven door anderen te dienen en te verheffen. Al doende ervaren we de enige en blijvende vorm van geluk. Dienstvaardigheid is niet iets wat we op aarde doorstaan om het recht op een leven in het celestiale koninkrijk te verdienen. Dienstvaardigheid is de kern van een verhoogd leven in het celestiale koninkrijk.

O, hoe heerlijk de dag dat dit alles vanzelfsprekend zal zijn wegens de reinheid van ons hart. Dan zal het gebod overbodig zijn, omdat we ondervonden hebben dat we alleen echt gelukkig kunnen zijn, wanneer we onbaatzuchtig dienen.

Als we gaan begrijpen dat godschap om dienstvaardigheid draait, gaan we hopelijk ook inzien hoe onontbeerlijk zelfredzaamheid is; het is immers een noodzakelijke voorwaarde voor dienstvaardigheid. Zonder zelfredzaamheid kan iemand geen gehoor geven aan dat natuurlijke verlangen om te dienen. Hoe kunnen we geven als er niets is? Voedsel voor de hongerigen kan niet van lege planken worden gehaald. Geld om de behoeftigen te helpen, kan niet uit een lege portemonnee worden gehaald. Van emotioneel behoeftigen kan je geen support en begrip verwachten. Onderwijs kan niet van ongeschoolden komen. En het belangrijkste van alles, geestelijke leiding kan niet van geestelijk zwakken komen.

Wie iets hebben en wie niets hebben zijn onderling afhankelijk. Het proces van geven verhoogt de armen en maakt de rijken nederig. Daarmee worden beiden geheiligd. De armen, die uit slavernij en van de beperkingen van armoede worden verlost, worden in staat gesteld om als vrije mensen hun volledige potentieel te bereiken,

zowel in materieel als in geestelijk opzicht. De rijken voegen zich, door anderen te laten delen in hun overschot, naar het eeuwige beginsel geven. Pas als iemand gezond, ofwel zelfredzaam, is kan hij anderen helpen. En dan herhaalt het proces zich.

We zijn allemaal op bepaalde terreinen zelfredzaam en op andere terreinen niet. Daarom dienen we er allemaal naar te streven om anderen te helpen op de terreinen waarop wij sterk zijn. Tegelijkertijd mag valse trots ons er niet van weerhouden om dankbaar de hulp van anderen te accepteren als we ergens werkelijk behoefte aan hebben. Dat niet te doen, ontzegt een ander de kans een heiligende ervaring op te doen.

Een van de drie terreinen die nadruk krijgen in de zending van de kerk is de heiligen te vervolmaken; en dat is het doel van de welzijnszorg. Dit is geen rampscenario, maar een programma voor ons hier en nu, omdat het nu de tijd is om ons leven te vervolmaken. Laten we deze waarheden ter harte nemen. ■

Tussenkopjes toegevoegd; bronvermeldingen gestandaardiseerd.

NOTEN

1. Albert E. Bowen, *The Church Welfare Plan* (Gospel Doctrine course of study, 1946), p. 77.
2. 'Fable of the Gullible Gull', *Reader's Digest*, oktober 1950, p. 32.
3. Henry D. Moyle, Conference Report, april 1948, p. 5.
4. David O. McKay, Conference Report, oktober 1936, p. 103.

DE GELIJKENIS VAN DE TIEN MAAGDEN

Met deze gelijkenis leerde de Heiland ons hoe we ons op zijn wederkomst voorbereiden.

In deze laatste dagen heeft de Heer gezegd: 'Weest getrouw, bidt altijd, hebt uw lamp in orde en brandende, en hebt olie bij u, zodat u gereed zult zijn bij de komst van de Bruidegom' (LV 33:17). Deze raad verwijst naar de gelijkenis van de tien maagden, die illustreert hoe we ons dienen voor te bereiden op de wederkomst van Christus (zie Matteüs 25:1-13). Hierna vind je uitleg die je bij je studie van deze gelijkenis van pas kan komen.

Tien maagden

Het gebruik onder de Joden was dat de bruidegom 's avonds naar het huis van de bruid ging, waar zij bediend werd door haar bruidsmisjes. Als bleek dat de bruidegom in aantocht was, gingen die meisjes de bruidegom tegemoet om hem met hun lampen te vergezellen naar de bruiloftszaal.

In deze gelijkenis staan de maagden voor de leden van de kerk en de bruidegom staat voor Christus. De Heer legt aan Joseph Smith uit dat de wijze maagden diegenen zijn die 'wijs zijn en de waarheid hebben ontvangen en de Heilige Geest tot hun gids hebben genomen' (LV 45:57).

Bruidegom

In de Bijbel symboliseert een bruiloft de komst van de Heer (zie Jesaja 62:5; Matteüs 22:1-14). Onderdeel van Joodse bruiloft was de aankondiging van de bruidegoms komst naar het huis van de bruid. De bruiloft begon doorgaans in de avond, waarbij de lampen bij de schemering werden ontstoken. Midden in de nacht was later dan de tien maagden de bruidegom verwacht hadden — en de aankondiging kwam onverhoeds.

De **tuit** of het mondstuk was van een matrijs gemaakt.

In de tuit werd een **pit** gestoken, gemaakt van vlassen draden of een biezenplant. Daarna werd de lamp gevuld met olijfolie. Als de pit de olie had opgenomen, werd de lamp ontstoken.

De lampen werden ontstoken als de schemering inviel.

De bruidegom kwam op middernacht.

We weten niet wanneer de wederkomst van Christus plaatsheeft, maar we moeten ons erop voorbereiden alsof het elk moment kan gebeuren — vroeg of laat.

Kruiken

De extra olie in de gelijkenis werd bewaard in kruiken.

Wijs zijn houdt in voorbereid te zijn op het onverwachte, met een extra hoeveelheid geloof, getuigenis en de Geest in ons leven. Soms raken we zelfvoldaan; dan denken we dat we het wel redden. Maar de Heiland volgen betekent meer dan het wel redden. Het betekent dat we er alles aan doen om tot Hem te naderen, ons voor te bereiden op tijden waarin ons geduld, geloof en getuigenis op de proef worden gesteld.

De Herodeslampen konden doorgaans twee uur branden.

Lampen

De olielampen die de Joden in Jezus' tijd gebruikten, werden Herodeslampen genoemd, naar koning Herodes. Men had dankzij deze lampen altijd licht bij zich, waar men ook naartoe ging. Op dezelfde manier dienen wij het licht van het evangelie met ons mee te dragen (zie Matteüs 5:14-16).

Het **handvat** was naar de hand gevormd en daarna aan de lamp bevestigd.

De **pot** van de lamp was van klei gemaakt en gevormd op het wiel van de pottenbakker.

Olie

Olijven worden eerst in zout water gelegd om de bittere smaak te verwijderen, daarna wordt de olie eruit geperst. Olijfolie, in het hele Middellandse Zeegebied geproduceerd, werd vroeger voor veel zaken gebruikt: als voedsel, bakolie, specerij, zalf voor wonden, ingrediënt in cosmetica en zeep, en brandstof voor lampen.

De olie in de gelijkenis stelt ons geloof en getuigenis voor, onze zuiverheid en toewijding, onze goede

werken, en nakoming van verbonden — eigenlijk alle manieren waarop wij 'de Heilige Geest tot [onze] gids hebben genomen' (LV 45:57).

De wijze maagden konden hun olie niet delen met de dwaze maagden, omdat 'de olie van geestelijke voorbereiding niet gedeeld kan worden' (Marvin J. Ashton, 'A Time of Urgency', *Ensign*, mei 1974, p. 36).

DRUPPEL VOOR DRUPPEL

'De avondmaalsdienst bijwonen voegt in de loop van de jaren druppel voor druppel olie toe. Vasten, gezinsgebed, huison-

derwijs, beheersing van onze lichamelijke driften, verkondiging van het evangelie, bestudering van de Schriften — iedere handeling van toewijding en gehoorzaamheid is een druppel voor onze lamp. Vriendelijke daden, betalen van tiende en andere bijdragen, kuise gedachten en kuis gedrag, een huwelijk in het eeuwig verbond, kunnen ook alle een belangrijke bijdrage leveren tot de olie waarmee we tegen middernacht onze lege lamp kunnen bijvullen.'

President Spencer W. Kimball (1895-1985), *Faith Precedes the Miracle* (1972), p. 256.

Wandelen in geloof, niet in aanschouwen

ADAM C. OLSON
Kerkelijke tijdschriften

Daggi Ramirez de Vargas is al vijftien jaar blind, maar in veel opzichten ziet ze heel duidelijk. 'Aan lichamelijk zicht kun je veel plezier beleven', zegt de zeventigjarige, 'maar het kan wel je geestelijke zicht vertroebelen.'

Zuster Daggi, zoals ze bekend is, verloor haar gezichtsvermogen toen haar netvlies losliet na een staaroperatie aan beide ogen.

'Eerst vroeg ik mij af hoe ik alles moest klaren', zegt ze, 'maar het lukt mij aardig. Ik strijk, ik naai en ik kook. Niemand komt in mijn buurt als ik kook', lacht ze. 'Ik gebruik een paar grote messen.'

Zo bezorgd als zuster Daggi was of ze wel haar dagelijkse bezigheden zou kunnen blijven doen, zo vastbesloten was ze om geestelijk zelfredzaam te blijven, in het licht van haar getuigenis van Christus in plaats van zich afhankelijk te maken van anderen voor haar kennis van de waarheid.

Zuster Daggi uit Viña del Mar (Chili), is een voorbeeld van iemand die niet alleen haar lichamelijke zelfredzaamheid in stand houdt, maar ook haar geestelijke zelfredzaamheid.

Het licht van het evangelie

Vóór ze in 1962 lid van de kerk werd, was zuster Daggi, die nu deel uitmaakt van de wijk Miraflores in de ring Viña del Mar-Archupallas (Chili), net getrouwd en vroeg ze zich af welke kerk de ware kerk was.

Op een keer droomde ze over mensen die van ver waren gekomen, en zag ze opmerkelijk witte kleding. De volgende dag herkende ze dezelfde kleding die aan de waslijn hing te drogen bij het huis waar ze als schoonmaakster werkte.

Haar werkgever vertelde haar dat de kleding te maken had met de tempels van de mormoonse kerk.

Zuster Daggi was al gauw in gesprek met zendelingen die van ver waren gekomen om haar geestelijke ogen te openen voor het licht van het evangelie.

Een door het woord verlicht pad

Zuster Daggi houdt van het evangelie van Jezus Christus en ze was gewoon dagelijks in de Schriften te lezen totdat ze blind werd.

'Toen ik mijn gezichtsvermogen verloor, bad ik dat ik zijn woord mocht vasthouden', herinnert ze zich. Zijn woord vasthouden was belangrijk voor haar als een symbool van geestelijk zicht.

En hoewel ze het evangelie nu op andere manieren bestudeert, gelooft zuster Daggi dat het 'woord [...] een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad [is]' (Psalm 119:105). Zij is een levend voorbeeld van Jezus' belofte: 'Ik ben het licht der wereld, wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12).

Volgens haar man, Juan, heeft de Heer haar verzoek ingewilligd. 'Ze heeft een uitstekend geheugen. Ze kan uren over het evangelie praten', glimlacht hij zuinig.

'Als je vraagt, ontvang je', reageert zij. 'Mijn geest ziet het nog steeds heel scherp.'

De werken Gods openbaar geworden

De ervaringen die zuster Daggi sinds ze haar gezichtsvermogen verloor heeft gehad, om zowel haar lichamelijke als geestelijke zelfredzaamheid vast te houden, doen denken aan de blinde man in het evangelie van Johannes, over wie de discipelen vroegen: 'Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is?'

'Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden' (Johannes 9:2-3).

De werken Gods zijn openbaar geworden in zuster Daggi's leven. Hoewel zij haar gezichtsvermogen kwijt is, heeft ze vele wonderen gezien en kan zij getuigen dat 'wij wandelen in geloof, niet in aanschouwen' (2 Korintiërs 5:7).

Op een zondagavond kwamen de huisonderwijzers op bezoek. Het gezin werd in die tijd getroffen door werkloosheid en die avond had ze maar een half kopje rijst, een beetje bakolie en twee kleine tomaten. Maar ze mocht deze twee getrouwe huisonderwijzers en vroeg of ze wilden blijven eten.

'Mijn dochter vroeg hoe ik dat kon doen', herinnert zuster Daggi zich. Ze zei haar dochter de tafel te dekken. Toen

'Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is? Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem geopenbaard worden' (Johannes 9:2-3).

ging ze naar de keuken en bad: 'Heer, u heeft eerder vijfduizend mensen te eten gegeven. Ik vraag U, hier gaat het maar om zeven.'

'Er was genoeg rijst voor zeven mensen', getuigt ze.

Dank voor zijn wonderbare licht

Hoewel het nu in lichamelijk opzicht donker om haar heen is, weet zuster Daggi dat er een groter licht is dat zicht biedt.

Jesaja verkondigde: 'De zon zal u niet meer tot licht zijn bij dag, noch de maan tot een schijnsel voor u lichten; maar de Here zal u tot een eeuwig licht zijn en uw God tot uw luister' (Jesaja 60:19).

'Jezus sprak over mensen die ziende blind waren. Dat geldt ook tegenwoordig nog', beklaagt zuster Daggi zich. 'Overall om ons heen zijn wonderen, maar zovelen zien die niet.'

Zuster Daggi is dankbaar voor de vele zegeningen die zij geniet en probeert Petrus' aansporing na te leven, 'om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht' (1 Petrus 2:9).

'Ik ben tevreden. Vader in de hemel heeft mij een geweldige kameraad gegeven. We zijn naar de tempel gegaan en zijn daar verzegeld', zeg ze. 'Mijn leven is vol wonderen. Geestelijk kan ik prima zien.' ■

INDIVIDUELE OPENBARING

'Als we onze emotionele en geestelijke onafhankelijkheid, onze zelfredzaamheid, kwijtraken, kunnen we net zoveel, of zelfs meer, verzwakt raken dan bij materiële afhankelijkheid.'

'Als wij niet voorzichtig zijn, kunnen wij de gave van individuele openbaring kwijtraken.'

President Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Solving Emotional Problems in the Lord's Own Way', *Ensign*, mei 1978, p. 92.

VOOR KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MAART 2009

De Kindervriend

De WARE KERK

PRESIDENT HENRY B. EYRING

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Mijn getuigenis dat dit de ware kerk is, is in mijn kinderjaren begonnen. Een van mijn vroegste herinneringen heb ik aan een conferentiebijeenkomst. Er sprak een man die ik niet kende. Ik wist alleen maar dat hij door iemand die het priesterschap droeg naar ons kleine district in het zendingsgebied was gestuurd. Ik weet niet meer wat hij zei. Maar ik kreeg een sterk getuigenis nog vóór mijn achtste jaar, nog vóór mijn doop, dat ik luisterde naar een dienstknecht van God in de ware kerk van Jezus Christus.

In mijn tienerjaren voelde ik de kracht van priesterschapsquorums en een liefdevolle bisschop. Ik herinner me nog hoe het voelde om in een priestersquorum naast een bisschop te zitten en zeker te weten dat hij de sleutels van een waar rechter in Israël droeg.

Diezelfde bevestiging kreeg ik vroeg in mijn leven op twee verschillende zondagen. In beide gevallen was ik daar op de dag dat er een ring werd gesticht. Schijnbaar gewone mannen die ik goed kende werden als ringpresident geroepen. Ik stak op die dag mijn hand op en kreeg een bevestiging dat God zijn dienstknechten had geroepen en dat ik gezegend zou worden door hun inzet en voor mijn steunverlening aan hen. Ik heb datzelfde wonder vele keren in de kerk wereldwijd gevoeld.

Ik heb die ringpresidenten zien groeien in hun roeping. Ik heb datzelfde wonder gezien in het

President Eyring vertelt hoe hij zijn getuigenis heeft gekregen dat de kerk waar is.

kerkwerk van president Monson toen hij geroepen was om te presideren als de profeet en president van de kerk en alle sleutels van het priesterschap op aarde uit te oefenen. Hij heeft in mijn aanwezigheid openbaring en inspiratie ontvangen, wat voor mij een bevestiging is dat God die sleutels respecteert. Ik ben een ooggetuige.

Ik geef je plechtig mijn getuigenis dat dit de ware en levende kerk van Jezus Christus is. Onze hemelse Vader zal je vurige gebeden verhoren als je dat zelf te weten wilt komen. ●

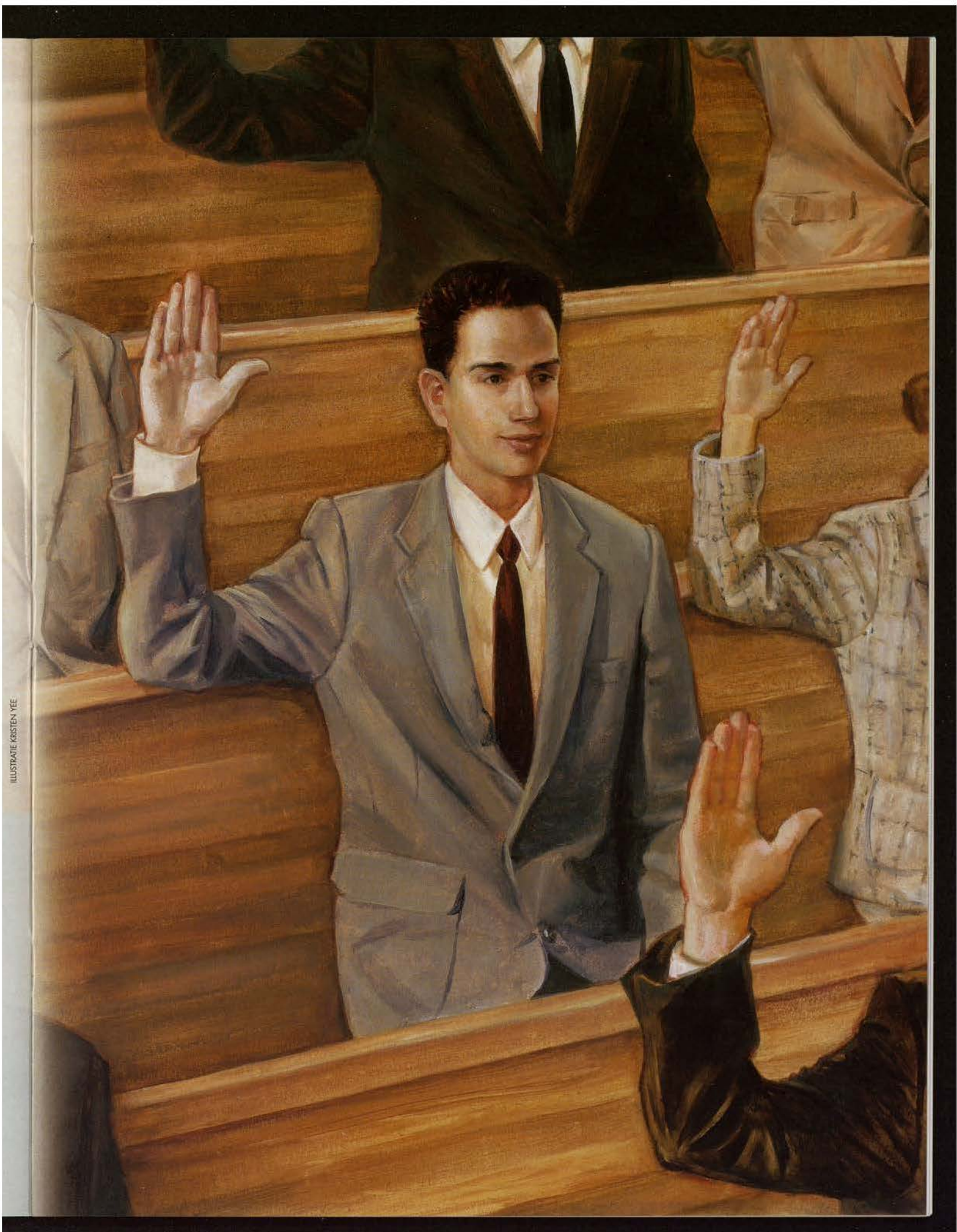
Uit een toespraak van de algemene conferentie van april 2008.

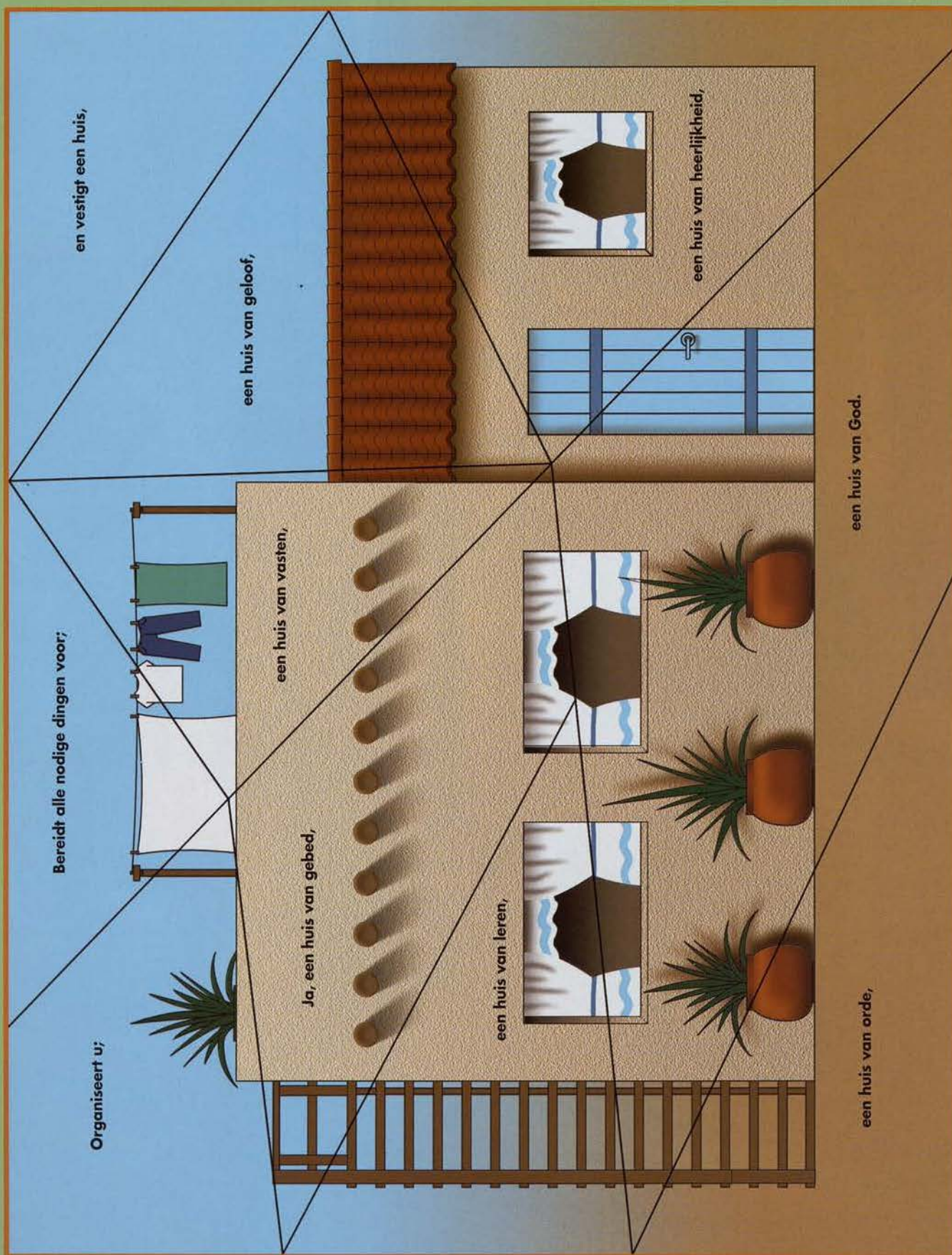
OM OVER NA TE DENKEN

1. Praat op de gezinsavond over ervaringen die jij of iemand anders in de familie heeft gehad, waardoor jij weet dat de kerk waar is. Maak daarna een tekening van een van die ervaringen. Als je wilt kun je je tekening laten zien en je getuigenis geven.

2. Welke kerkleiders, inclusief huisonderwijzers en bisschoppen of gemeentepresidenten, hebben jou en je familie geholpen? Hoe kun je hun je waardering tonen?

3. Weet je nog hoe jij je voelde toen president Thomas S. Monson in de algemene conferentie van april 2008 werd gesteund als profeet en president van de kerk. Leg je gevoelens vast door een tekening te maken of in je dagboek te schrijven.

Noot: Deze activiteit kan gekopieerd of afgedrukt worden. Of ga op het internet naar www.lds.org en klik op **Languages**. Daarna op Nederlands en vervolgens op **tijdschrift van de kerk**.

'Mijn huis is een huis van orde'

CHERYL ESPLIN

'Organiseert u; bereidt alle nodige dingen voor; en vestigt een huis, ja, een huis van gebed, een huis van vasten, een huis van geloof, een huis van leren, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God' (LV 88:119).

De Heer heeft gezegd: 'Mijn huis is een huis van orde' (LV 132:8). De tempel is het huis van God, maar ons huis kan ook een huis van orde zijn. Een huis van orde is een huis waarin we proberen te doen wat Jezus deed. Het is een huis waar we liefde en vrede voelen.

Onze hemelse Vader heeft ouders de taak gegeven om hun kinderen liefdevol en vriendelijk te onderwijzen en te verzorgen. Hij heeft kinderen de taak gegeven om hun ouders te gehoorzamen en te eren. Onze hemelse Vader wil dat het hele gezin er samen aan werkt om van hun thuis een gelukkige, vredige plek te maken waar de Geest kan zijn.

Ouderling Glenn L. Pace van de Zeventig vertelde hoe zijn jongste dochter de anderen hielp om bepaalde dingen op de manier van de Heer te doen. Hij zei: 'Zij was het die ons eraan herinnerde gezinsgebed te houden. Zij was het die ons enthousiast probeerde te maken voor de gezinsavond. Zij bedacht de spelletjes; zij zorgde voor de lekkernijen; zij wilde werkelijk alles doen om gezinsavond te hebben' ('Friend to Friend', *Friend*, februari 1997, p. 7).

Activiteit

Haal pagina K4 uit de Liahona en plak hem op stevig papier. Knip de puzzelstukjes uit. Lees Leer en Verbonden 88:119, en zet dan de puzzel in de juiste woordvolgorde als het vers in elkaar. Als u de puzzel afhebt zegt u de tekst een paar maal op om hem uit het hoofd te leren.

Denk aan dingen die je kunt doen om je familie een huis te laten hebben zoals onze hemelse Vader dat graag ziet — een huis waarin je liefde en vrede voelt, een huis waarin je zijn Geest kunt voelen.

Ideeën voor de participatieperiode

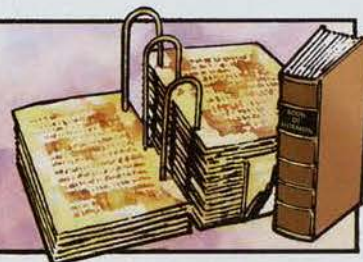
1. Vraag een jeugdwerkleidster over een keer dat zij haar ouders gehoorzaamde. Laat haar vertellen wat de gevolgen waren. Laat de kinderen Kolossenzen 3:20 opslaan. Leg uit dat dit vers door Paulus is geschreven, die een apostel van Jezus Christus was. Voordat het vers samen wordt gelezen, vraag u de kinderen voor antwoorden op de volgende vragen te letten: Tot wie richt Paulus zich? Wat zegt Paulus hen te doen? Lees de tekst en vraag om reacties. Vraag dan: Hoe heeft gehoorzaam zijn aan je ouders jou veiligheid geboden en je geholpen om het goede te kiezen? Gooi aan verschillende kinderen een bonenzakje toe en vraag ze te vertellen wat hun ouders hun gevraagd hebben te doen wat ze kunnen gehoorzamen. Getuig hoe belangrijk het is om je ouders te gehoorzamen.

2. Zangoefening: 'Aan een gezin bouwen' (Kinderprogramma in de avondmaalsdienst en overzicht participatieperiode 2009). Laat de kinderen een paar keer naar de muziek luisteren. Speel de muziek daarna weer en laat de kinderen het ritme van de melodie meeroffelen door hun vuist in de palm van hun andere hand te slaan om een timmerende bouwvoot te stellen. Zoek platen die overeenkomen met de sleutelwoorden in het eerste vers (zie Jeugdwerk 1 platenpakket). Plak elke plaat op een doos. Schrijf het sleutelwoord aan de andere kant van de doos. Leer het lied eerst door de sleutelwoorden te tonen. Als de kinderen een zinsnede uit het hoofd leren, stapelt u de doos alsof u een huis van blokken aan het bouwen bent. Als de kinderen het lied helemaal kunnen zingen met gebruik van de sleutelwoorden, zet u de dozen in willekeurige volgorde naast elkaar met de platen naar voren gericht. Zing elke zinsnede en laat de kinderen een plaat aanwijzen die overeenkomt met de zinsnede. Als dat klopt laat u een kind de doos op zijn plek terugzetten om met de plaat zichtbaar een huis te bouwen. Elke keer als de kinderen de woorden 'Ik ben een bouwvoot' zingen, laat u ze op het ritme hun vuist in hun hand slaan. Leer ze het tweede vers door een plaat van een gezin in puzzelstukje te knippen. Op de achterkant van elk puzzelstukje schrijft u een sleutelwoord uit elke zinsnede in het tweede vers. Leer ze de zinsnede met gebruik van het sleutelwoord. Als de kinderen de zinsnede kennen, plakt u het stukje op het bord met de plaatkant voor. Herhaal dat met ieder puzzelstuk totdat de puzzel van het gezin af is. Leer ze het refrein. ●

UIT HET LEVEN VAN DE PROFEET JOSEPH SMITH

Een vriendelijk mens

Op zekere dag, het had net heel hard geregend in het mooie Nauvoo, waren Margarett McIntire en haar grote broer Wallace op weg naar school.

Schiet op, Wallace, anders komen we te laat.

Ik kom eraan.

Mijn laarzen zitten vast, Margarett!

Die van mij ook. Er is te veel blubber.'

De kinderen zaten diep vast in de blubber en begonnen te huilen, omdat ze bang waren dat ze er niet meer uit konden komen.

Wat is hier aan de hand?

Broeder Joseph!

We zitten vast.

Joseph trok de twee kinderen uit de blubber.

Hij veegde de laarzen schoon.

Hij droogde hun tranen.

Wat zie je er mooi uit, Margarette. Maak je maar geen zorgen over modder, die gaat er wel af.

Kop op, jongeman. Je bent een hele goeie broer. Zal je goed voor je zus zorgen.

Margarette heeft later in haar leven dit over het voorval gezegd: 'Was het een wonder dat ik van die grote, goede en edele man van God hield?'

En nu naar school.

Dank u, broeder Joseph.

Dáág!

OPKOMEN

VOOR CALEB

AMY S. TATE

Gebaseerd op een waar verhaal

'Houdt (...) broederlijkheid (...) in gedachte' (IV 4:6).

De schooldag begon hetzelfde als elke andere dag. Onze onderwijzeres, juffrouw Blackstock, schreef iets op het bord terwijl ik in mijn schoobank zat te dagdromen. Toen liep de hoofdmeester binnen met een jongen die ik nog nooit

had gezien. De hoofdmeester fluisterde iets in juffrouw Blackstocks oor. Iedereen werd muisstil om het te horen.

Iedereen staarde de jongen aan die voorin de klas stond te wachten. Zijn vale shirt met Schots patroon hing uit zijn broek. Er zat een gat in de rechterknie van zijn broek. Hij stond daar, de schouders

gebogen, de handen diep in de zakken, naar de grond te staren.

Toen de hoofdmeester weg was gegaan, zei juffrouw Blackstock: 'Jongens en meisjes, Dit is Caleb Sanders. Hij is vanuit Montana naar hier verhuisd. Dat is heel ver weg! Caleb, je kunt in de bank naast Luke gaan zitten.'

Ze wees op de bank naast mij en iedereen in de klas keek naar Caleb terwijl die opgelaten het gangpad doorliep. Terwijl juffrouw Blackstock zich naar het bord toedraaide, begon in de klas het gefluister. Sommige kinderen zeiden lelijke dingen over Calebs kleding.

'Kijk eens naar die rare laarzen', zei iemand.

'Daar kan hij de Himalaya mee beklimmen!' sneerde een andere jongen.

Ik keek Calebs kant op, maar hij zat met zijn potlood in zijn hand naar zijn lege bloknot toestaren. Ik wist dat hij het gehoord had, want ik zag dat hij nerveus in zijn bank heen en weer schoof. Toen grinnikten een paar jongens zo hard dat juffrouw Blackstock zich omdraaide.

'Ik zie dat iedereen graag met Caleb wil praten. Laten we hem dan maar eens naar voren roepen, dan kan hij wat meer over zichzelf vertellen', zei ze.

Iedereen zweeg en keek naar Caleb. Ik had medelijden met hem. De jongen die achter hem zat, schopte tegen de achterkant van Calebs stoel aan en riep: 'Ga je gang, berggeit.'

Caleb liep langzaam naar voren. Zijn haar hing deels voor zijn ogen. Zijn laarzen kloten over de vloer. Weer werd er gegrinnikt. Ik wist dat juffrouw Blackstock probeerde te helpen, maar ik was bang dat ze het alleen maar erger maakte voor Caleb.

Een jongen stak zijn vinger op en vroeg: 'Waar woonde je in Montana, onder een steen?'

De klas barstte in lachen uit.

Het meisje op de eerste rij vroeg: 'Kleedt iedereen zich zo in Montana?'

Ik voelde dat ik rood aanliep van boosheid. Als iemand hier niet wat aan deed, wist ik dat Caleb het haasje was voor de rest van het schooljaar. Maar als ik voor hem opkwam, werd ik misschien ook wel uitgelachen.

'We moeten er altijd aan denken hoe iemand anders zich voelt. We moeten aardig zijn voor iedereen, net als Jezus. Hij heeft ons allemaal lief. Het maakt niet uit hoe we er uit zien.'

Cheryl C. Lant, algemeen jeugdwerk-presidente, 'De liefde van de Heiland', Liahona, maart 2006, K15.

Toen herinnerde ik mij wat mijn stiefmoeder had gezegd toen ik op proef ging voetballen. Ze vertelde mij over David uit het Oude Testament. David was de jongste van al zijn broers, maar de Heer koos hem als koning. Het maakte niet uit hoe hij eruit zag. Soms beoordelen mensen anderen op het uiterlijk, maar de Here ziet het hart aan.

Ik wist dat Caleb hulp nodig had, dus stak ik mijn vinger op. Juffrouw Blackstock gaf mij het woord. Caleb keek niet op. Hij verwachtte waarschijnlijk dat ik ook grappen over hem zou maken.

'Ik heb gehoord dat er een paar mooie parken met geweldige wandelroutes in Montana liggen. Kun je daar iets meer over vertellen?' vroeg ik.

Het werd stil in de klas. Ik begon weer te blozen, maar Caleb glimlachte. Ik kon zien dat hij blij was met mijn vraag. Op gedempte toon begon hij te vertellen.

Hij vertelde ons dat zijn familie op een grote boerderij in Montana had gewoond en dat hij een paard had gehad. Hij vertelde over zijn lievelingsroute in Glacier National Park en dat hij daar een beer had gezien. Toen hij begon uit te weiden over zijn woonplek, begonnen de andere kinderen vragen te stellen over de beer, de wandelroutes en het rotsklimmen.

Na school wist ik niet of er iemand naast mij in de bus zou gaan zitten. Ik hield vast aan mijn rugtas en tuurde naar buiten. Plots voelde ik een tikje op mijn schouder. Het was Caleb.

'Mag ik naast je zitten?' vroeg hij verlegen.

'Natuurlijk!' zei ik en schoof op om plaats te maken.

Ik was verbaasd dat de dag zo'n wending had genomen. Ik ben blij dat ik de moed had om aardig voor Caleb te zijn. Hij heeft nu vele vrienden — en ik ben trots dat ik er een van ben. ●

Geholpen door gebed

**Kinderen over de hele wereld bidden tot Vader in de hemel – kinderen net als jij!
Laten we dit keer vriendschap sluiten met Jared Azzarini uit Porto Alegre in Brazilië.**

Jared Azzarine, tien jaar, was diep teleurgesteld toen hij zijn coach en teamgenoten op het vliegtuig naar Goiânia zag stappen voor het Braziliaanse nationale kampioenschap gymnastiek. Hij had zo hard gebeden als hij kon dat de luchthavenbeambten hem door zouden laten, zodat hij met zijn team aan het kampioenschap kon meedoen. Maar ze zeiden dat hij niet zonder zijn originele geboortecertificaat kon reizen. Hij had alleen een kopie bij zich. Het origineel lag thuis.

Het team ging dus op weg om de nationale titel in hun leeftijdsklasse te verdedigen, die het een jaar eerder met Jareds hulp had veroverd, terwijl hij met zijn moeder naar huis ging. Hij dacht aan de laatste

woorden van de coach: 'Als je niet op

tijd voor de wedstrijd bent, verliest het hele team. Wij hebben je nodig.'

De volgende beschikbare vlucht was pas de volgende morgen. Dan was hij net op tijd voor de wedstrijd, maar had hij geen tijd meer om een warming-up te doen of aan de toestellen te wennen.

'Mam,' zei hij toen ze thuis waren, 'u hebt mij geleerd dat de Heer ons gebeden verhoort als we oprecht bidden. Ik heb met heel mijn hart gebeden, maar er is niets gebeurd. Als ik de vlucht van morgen neem, maak ik geen enkele kans.'

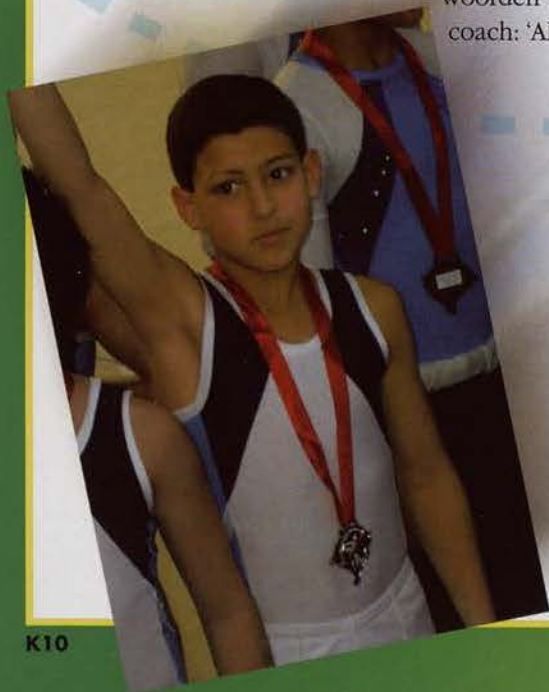
Jareds moeder verzekerde hem dat 'bij God alle dingen mogelijk zijn' (Matteüs 19:26). Zij belde de luchthaven. Binnen een half uur belde er iemand van de luchtvaartmaatschappij, die vroeg of Jared onmiddellijk naar de luchthaven kon komen. Er was een stoel vrijgekomen op een vlucht die dadelijk zou vertrekken.

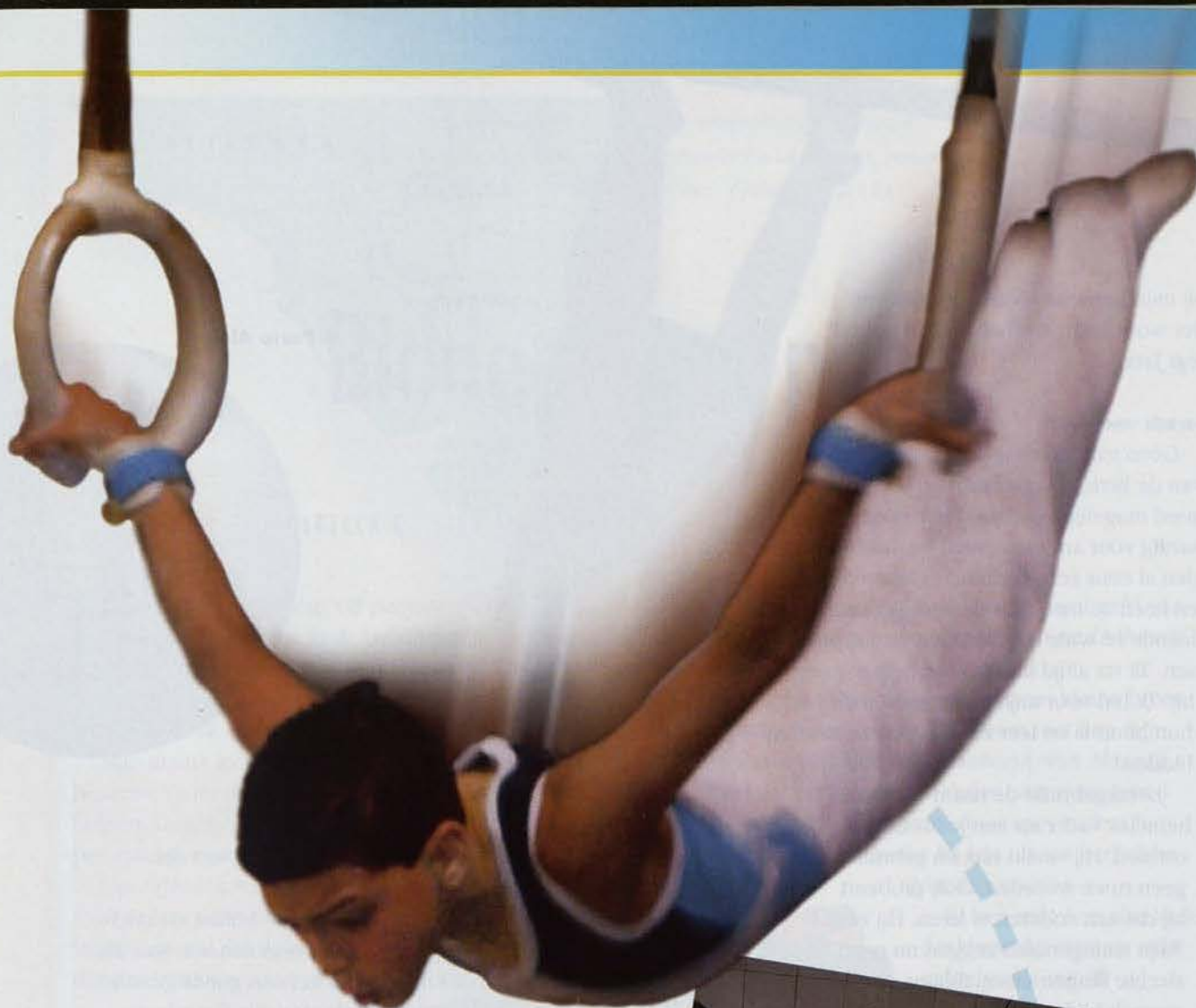
Vader in de hemel verhoort *echt* onze gebeden! dacht Jared toen hij zich naar zijn kamer haastte om zijn hemelse Vader te danken.

Jared, een lid van de wijk Intercap in de ring Porto Alegre-Partenon, was op tijd voor de wedstrijden en behaalde op de individuele oefening de derde plaats en zorgde er mede voor dat zijn team hun titel prolongeerde.

Jared en gymnastiek

Toen Jared zes was schreef zijn moeder hem in voor de enige cursus die er voor zijn leeftijd was aan de plaatselijke universiteit: gymnastiek. De instructeur was verbaasd dat Jared geen enkele ervaring had. De coach

van de universiteit onderkende Jareds talent en zorgde ervoor dat hij op proef kon meetrainen bij een bekende gymnastiekclub. Jared werd in het team opgenomen en vier maanden later behaalde hij de zesde plaats op het staatskampioenschap.

Zijn doel is om op een dag op de Olympische Spelen uit te komen. Om dat doel te bereiken traint hij vijf uur per dag, maar niet op zondag.

Jared en het woord van wijsheid

Jared probeert zijn gedachten en lichaam rein te houden en neemt niets dat schadelijk voor hem is. Hij weet dat hij goed voor zijn lichaam moet zorgen als hij een goede gymnast wil zijn. Maar zijn Olympische doel is niet het enige wat hem ertoe aanzet om goed voor zichzelf te zorgen. 'Als ik mij niet aan het woord van wijsheid houd, schaad ik daarmee niet alleen mijn gezondheid, maar kan ik bovendien niet

bij mijn hemelse Vader terugkeren.
Het woord van wijsheid is een gebod',
zegt Jared.

Jareds voorbeeld

Geen van Jareds teamgenoten zijn lid van de kerk, dus probeert hij een zo'n goed mogelijk voorbeeld te zijn en is hij aardig voor anderen. Jared heeft zijn vrienden al eens een weekend te logeren gehad en heeft ze mee naar de kerk genomen. Hij leende ze witte overhemden en stropdassen. 'Ik sta altijd klaar om te helpen', zegt hij. 'Ik bid voor mijn teamgenoten als het hun beurt is en leer ze zelfs hoe ze moeten bidden.'

Jared gebruikt de naam van onze hemelse Vader en van Jezus Christus met eerbied. Hij vloekt niet en gebruikt ook geen ruwe woorden. Ook probeert hij dat aan anderen te leren. Hij zegt: 'Mijn teamgenoten zeggen nu geen slechte dingen meer, althans niet waar ik bij ben.'

Jareds familie

Jared houdt van zijn familie. 'Alles wat ik thuis in het gezin doe, vind ik geweldig.' Jareds broer, Sam, is een jaar ouder. Ze doen graag dingen samen, vooral zingen. Ze zongen zelfs in een bijeenkomst waarin Bonnie D. Parkin, de toenmalige algemeen ZHV-presidente, en Cheryl C. Lant, algemeen jeugdwerkpresidente, spraken. ●

Jareds favorieten

Jeugdwerklidje: 'Gebed van een kind', *Kinderliedjes*, p. 6.

Lekkernij: rijst, zwarte bonen en aardappelpuree. Jared voegt daaraan toe: 'En natuurlijk, zoals het een goede *gaucha* [iemand uit de staat Rio Grande do sul] betaamt, houd ik van een goede barbecue.'

Sporten: gymnastiek en voetbal
Hobby: videospelletjes

Schrifttekst: Jakobus 1:5 — Jared zegt: 'Ik houd van de geschiedenis van Joseph Smith.'

Schoolvakken: techniek, geschiedenis en lichamelijke opvoeding

Huisdieren: twee honden en twee katten

'Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12).

Bidden voor papa

REBECCA C., TIEN JAAR, MET BEHULP VAN MAURIZIO E. D. BISI

Ik kom uit een gezin van vijf personen. Elke zondag gaat iedereen naar de kerk, behalve mijn vader. Hij is geen lid van de kerk, wat ik niet leuk vind. Hij is een heel goede vader en komt soms naar feestjes of uitjes van de wijk. Ik zou het leuk vinden als hij altijd kwam.

Mijn mama leerde mij in het jeugdwerk dat onze hemelse Vader naar onze gebeden luistert en ons wil helpen. Dus bad ik of Hij mijn papa wilde laten begrijpen dat het evangelie heel veel voor mij betekent.

Op zaterdag wilde ik net tv gaan kijken toen er iets gebeurde. Mijn vader kwam binnen en zei dat ik wel betere dingen kon doen dan voor

de tv zitten. Hij zei: 'Wat zou je er bijvoorbeeld van vinden als ik je een leuk verhaaltje uit de *Liahona* voorlas?'

Dus ging hij tussen mij en mijn twee kleine broertjes in zitten en las ons voor. Ik weet niet hoe mijn vader van de verhalen in de *Liahona* wist. Maar ik weet wel dat onze hemelse Vader naar mijn gebed heeft geluisterd en verhoord, door mijn vaders hart aan te raken, zodat hij iets uit het kerkelijke tijdschrift voorlas.

Ik ben mijn hemelse Vader dankbaar dat Hij naar mijn gebeden luistert. ●

De moed om het evangelie na te leven

Uit een interview dat Hilary M. Hendricks had met ouderling Erich W. Kopischke van de Zeventig, momenteel werkzaam als eerste raadgever in het presidium van het gebied Europa.

'Word niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u' (Jozua 1:9).

Mijn vader, Kurt, was een jongen in Polen tijdens de Tweede Wereldoorlog. Hij leed vaak honger en kou, en was vaak bang. Toen gebeurde er iets prachtigs. Zijn tienjarige vriend Otto Dreger nodigde hem uit om met leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen naar de zondagsschool te gaan. In de

zondagsschool leerden Kurt en Otto dat ze kinderen van God waren. Ze zongen lofliederen. Ze leerden bidden. Kurt had hele fijne gevoelens als hij in de kerk was: vredig en gelukkig. Hij vroeg zijn ouders en zijn zus of zij met hem mee wilden gaan. Het duurde niet lang voordat het hele gezin zich had laten dopen. Het evangelie van Jezus Christus gaf hun moed in moeilijke tijden.

Mijn vader was heel knap en wilde aan de universiteit studeren. In die tijd besliste de overheid daar wie er naar de universiteit kon en wie niet. De overheid wilde niet dat mensen in God geloofden. Papa kreeg te horen dat hij alleen kon gaan studeren als hij niet meer naar de kerk ging en niet meer over onze hemelse Vader en Jezus Christus sprak.

Mijn vader wist dat hij zijn geloof niet kon opgeven. In plaats daarvan besloten hij en mijn moeder, Helga,

ILLUSTRATE DANIEL LEWIS; FOTO'S WEIWIJND TER BESCHIKKING GESTELD DOOR OUDERLING KOPISCHKE

het land te verlaten. Zij namen de trein naar West-Duitsland en baden dat zij in dat land zouden worden toegelaten. Aan de grens controleerden de politieagenten belast met de inspectie van de trein niet de coupé waar mijn ouders in zaten. Vandaar dat ze een nieuw leven begonnen in een land waar ze God konden aanbidden. Twee maanden later ben ik geboren.

Evenals mijn ouders had ik moed nodig om het evangelie na te leven. Ik ben één jaar soldaat in het Duitse leger geweest. De meeste soldaten gebruikten slechte taal, rookten en deden dingen die ze beter niet konden doen. Soms voelde ik mij alleen, maar ik probeerde altijd de geboden van mijn hemelse Vader na te leven. Mijn officieren respecteerden mijn toewijding en stonden mij toe om aan de kerkelijke activiteiten mee te doen.

Op de laatste avond van de militaire dienst hielden de soldaten en hun vrienden een wild feest waarop veel sterkedrank geschonken werd. Ik dacht na en bad over wat ik kon doen op mijn laatste avond. Toen die aanblik zei ik tegen de afzwaaiende soldaten in mijn groep: 'Laten we iets doen wat nog nooit eerder is gedaan.' We trokken ons beste pak aan en gingen op rustige wijze afscheid nemen van de legerleiding. Onze majoor kon het niet geloven. Ik had het gevoel dat onze hemelse Vader mij een oplossing voor mijn probleem aan de

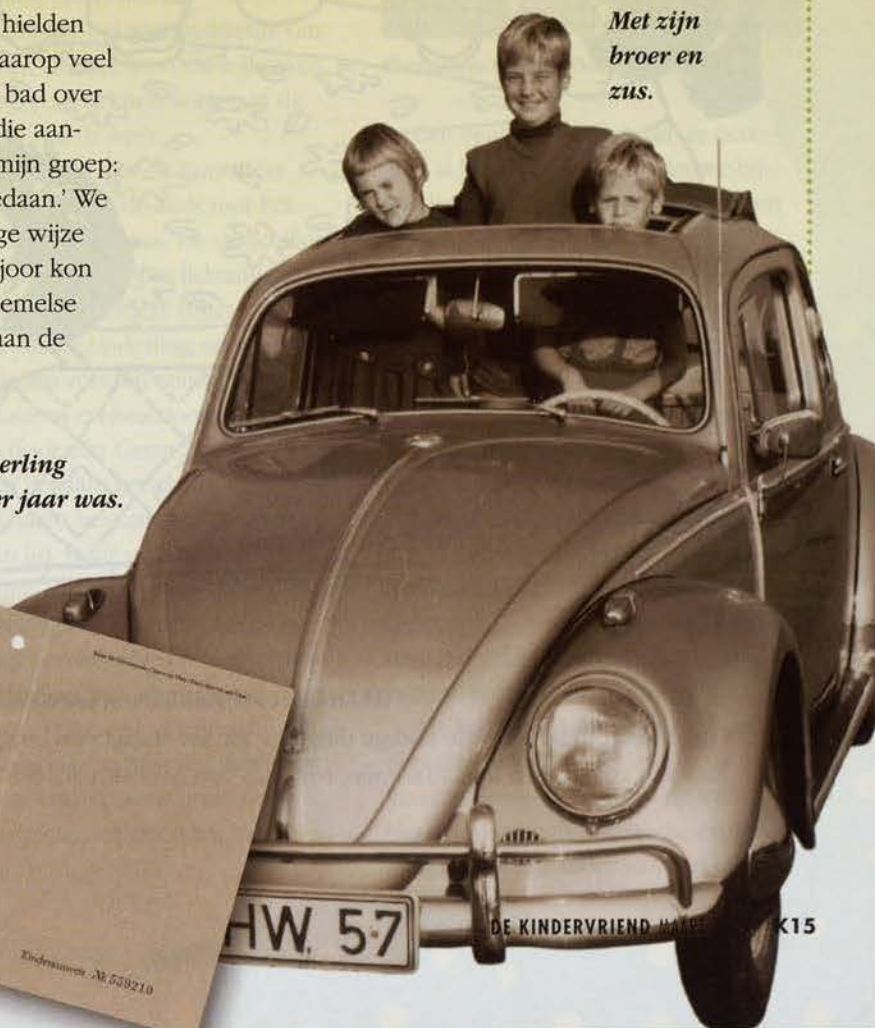

Op tienjarige leeftijd.

hand had gedaan. Achteraf gezien weet ik dat ik mijn grootste zegeningen heb gekregen door de raad van de profeten op te volgen en Gods geboden te onderhouden.

Soms willen je vrienden je iets laten doen waarvan je weet dat het niet goed is. Vergeet nooit je belofte om naar de normen van je hemelse Vader te leven. Bewaar zijn geboden, dan zal Hij je laten weten wat je moet zeggen en doen. Hij zal je helpen, zodat je niet bang hoeft te zijn. Zoals mijn vaders vriend, Otto, kun je je vrienden vertellen wat jij weet over Vader in de hemel en hoe je zijn liefde voelt. Jouw moed om het goede te doen, zal een groot verschil maken! ●

Met zijn broer en zus.

Het paspoort van ouderling Kopischke toen hij vier jaar was.

KLEURPLAAT

GEZINSLEDEN HEBBEN BELANGRIJKE TAKEN

'Organiseert u; bereidt alle nodige dingen voor; en vestigt een huis, ja, een huis van gebed, een huis van vasten, een huis van geloof, een huis van leren, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God' (LV 88:119).

Het gezin verdedigen, verzorgen en beschermen

Behandel de teksten en aanhalingen die de zusters bij wie op bezoek gaat tot zegen zullen zijn. Geef uw getuigenis van de leer. Vraag de zusters die u bezoekt om te vertellen wat ze voelen en leren.

Waarom moet ik de leer van het gezin verdedigen?

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen:

'Het gezin is door God ingesteld. Het huwelijk van man en vrouw is van essentieel belang in zijn eeuwige plan. Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder die de huwelijksgeefte met volledige trouw eren' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, oktober 2004, p. 49).

Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente: 'Iedere vrouw in deze kerk heeft als discipel van Jezus Christus de taak om het gezin te steunen, te koesteren en te beschermen. De vrouw heeft al vóór de grondlegging van de wereld specifieke taken gekregen. Het is essentieel voor de kracht van het gezin in de wereld dat u als verbondsvrouw uw stem laat horen en de leer van het gezin verdedigt' ('Vrouwen van de kerk op hun best: sterk en onverzettelijk', *Liahona*, november 2007, p. 110).

Hoe kan ik het gezin verdedigen?

LV 88:119: 'Vestigt een huis, ja, een huis van gebed, een huis van vasten, een huis van geloof, een huis van leren, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.'

President Spencer W. Kimball (1895-1985): 'Een thuis [...] is een toevluchtsoord voor de stormen en grillen van het leven. Spiritualiteit wordt geboren en gevoed door dagelijks gebed, schriftstudie, evangeliebesprekingen en aanverwante activiteiten thuis, gezinsavonden, gezinsraden, samen werken en spelen, elkaar dienen en mensen om ons heen over het evangelie vertellen. Spiritualiteit wordt bovendien gevoed door ons gedrag tegenover elkaar waar geduld, vriendelijkheid en vergevingsgezindheid uit blijkt en door de beginselen van het evangelie in de huiselijke kring toe te passen' ('En daarom... onderwezen', *De Ster*, augustus 1982, p. 2).

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Ik doe een beroep op de leden van deze kerk en op toegewijde ouders, grootouders en familieleden over de hele wereld om zich aan deze proclamatie vast te houden, om er net als opperbevelhebber Moroni een "vaandel der vrijheid" van te maken, en ons voor te nemen de beginselen erin na te leven. (...)

'In deze wereld, waar de aanvallen van Satan op het gezin wijdverspreid zijn, moeten ouders hun uiterste best

doen om hun gezin te versterken en te verdedigen. Maar het kan zijn dat hun inspanningen niet voldoende zijn. Het gezin, de basisinstelling, kan de hulp en steun van familieleden en openbare instanties goed gebruiken' ('Wat het belangrijkste is, gaat het langst mee', *Liahona*, november 2005, pp. 42-43).

Ouderling Robert S. Wood van de Zeventig: 'Voor te veel mensen lijkt verantwoordelijkheid niet veel verder te gaan dan bezorgd hun verbijstering kenbaar maken. Maar met praten alleen bereik je niet veel. We moeten energiek de dialoog aangaan met de wereld. Als op onze scholen weinig of geen morele waarden voorkomen, moeten we daar met andere mensen uit de gemeenschap verandering in brengen. Als onze buurten onveilig of ongezond zijn, moeten we ons verenigen met sociaal betrokkenen om tot oplossingen te komen. Als onze steden vervuild zijn, niet alleen met schadelijke gassen, maar ook met verwoestende verslavingen en vuiligheid, moeten we die op gewetigde wijze een halt toeroepen. (...) Wij hebben de verantwoordelijkheid om anderen, onze natie, de wereld, tot zegen te zijn' ('On the Responsible Self', *Ensign*, maart 2002, pp. 30-31). ■

Het oog gericht op Gods heilswerk

In dit interview geeft Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente, haar getuigenis van de ZHV.

Wat is de rol van de ZHV in de voortgang van het werk van de Heiland?

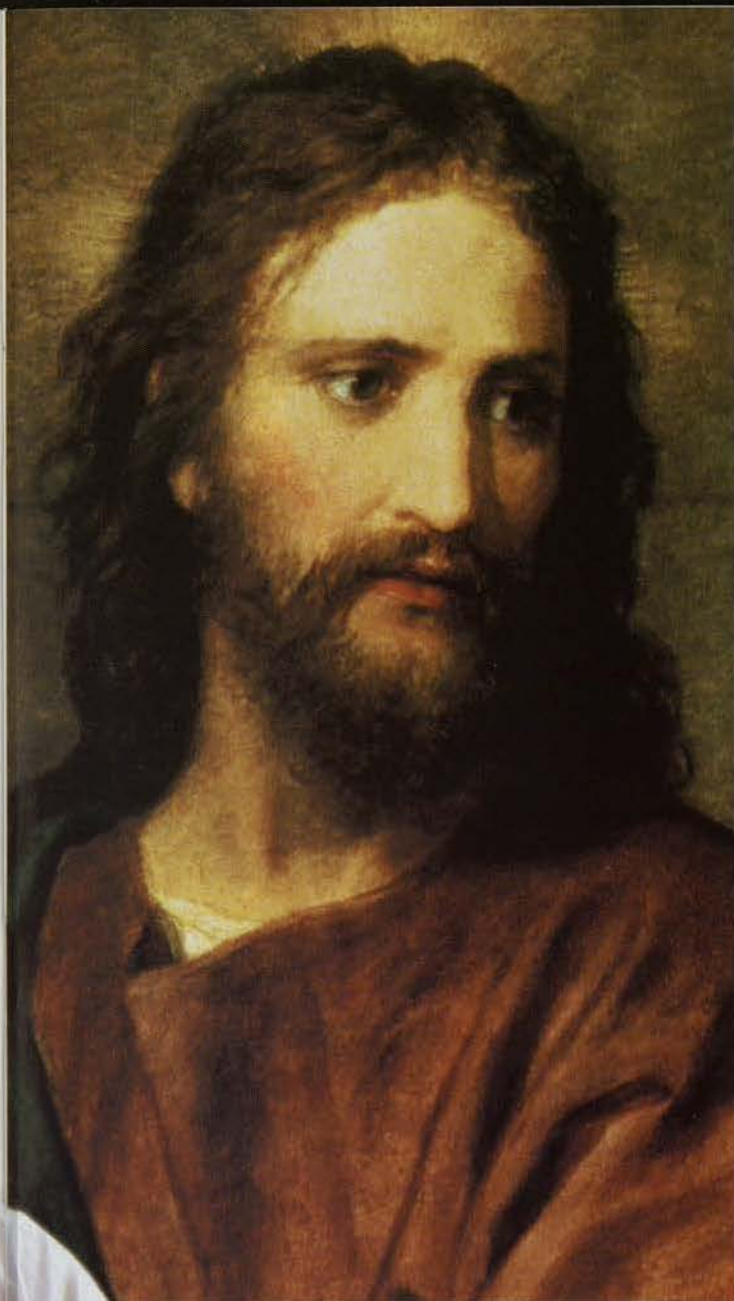
Zuster Beck: Als ZHV-zusters zijn wij eerst en vooral verenigd door ons geloof in Jezus Christus. Hij is onze leider en ons voorbeeld. Ik getuig dat zijn verzoening van kracht is. Ik getuig dat Hij leeft en dat zijn macht voelbaar is.

Als heilige der laatste dagen willen we tot Christus komen. Toen de profeet Joseph Smith de ZHV stichtte, zei hij dat de vrouwen niet alleen voor de armen moesten zorgen, maar ook zielen moesten redden.¹ Dat is nog steeds ons doel. Wij dienen de Heer bij zijn heilswerk te assisteren, dat is 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

We kunnen allereerst zelf in geestkracht toenemen door te bidden en zelfredzaam te worden in schriftkennis. We sluiten de verordeningen, verbonden en Gods geboden in ons hart.

Dan kunnen we meehelpen met het verstrooide Israël vergaderen. Het is onze plicht om zendelingen voor te bereiden, het evangelie uit te dragen, en pasgedoopten te behouden. Het is onze taak om onszelf en onze kinderen voor te bereiden op de tempel. We kunnen

aan onze familiegeschiedenis werken en kinderen van God in eeuwige gezinnen verzegelen.

In de ZHV kunnen we elkaar stap voor stap dichterbij tot Christus brengen door het werk te doen waarvoor de ZHV is opgericht.

Hoe kunnen drukke ZHV-zusters dat allemaal doen?

Zuster Beck: De geweldige zusters van deze kerk kunnen dit en nog meer doen — we kunnen het evenwel niet allemaal tegelijk doen. Daarom is het zo belangrijk om prioriteiten te stellen en onze middelen en tijd te besteden aan wat het hardst nodig is — helpen met Gods heilswerk.

Iedere zuster dient de Heilige Geest tot gids te nemen. Als zij de Heer bij zijn heilswerk helpt, heeft ze recht op zijn hulp.

Hoe is het belang van de ZHV u duidelijk geworden?

Zuster Beck: Toen ik jong was, was mijn vader werkzaam als president van het enige zendingsgebied in Brazilië. Er waren daar minder dan vierduizend leden — de meesten van hen hadden veel in hun mars, maar wisten niet hoe ze leiding konden geven. Slechts een handvol gemeenten hadden een ZHV.

Mijn moeder werd geroepen om de ZHV in het zendingsgebied op te zetten. Ze sprak geen Portugees en had geen lesboeken tot haar beschikking. Wat ze wel had was een getuigenis van het evangelie en van de ZHV. Zij en haar raadgeefsters begonnen de zusters te leren hoe ze goede huisbezoeksters konden zijn.

Ze begonnen hun instructie in een kleine gemeente in São Paulo. Zeven nederige vrouwen woonden de vergadering bij. Mijn moeders raadgeefster, een Braziliaanse, heette de zusters welkom. Na het gebed las ze met trillende handen een boodschap voor, waarin het huisbezoek werd uitgelegd. Toen stond mijn moeder op. Ze kende vier zinnen in het Portugees: 'Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat we een levende profeet hebben. In de naam van Jezus Christus. Amen.' De vergadering werd gesloten. Ze omhelsde de vrouwen en nam afscheid van ze.

Wat een nederig begin van zulk een groot werk! Na verloop van tijd werd de ZHV in elke gemeente in Brazilië opgezet. De zusters werkten en bereidden zich voor op een ring en de eerste tempel in Zuid-Amerika. Ze hoorden over verordeningen en verbonden en hoe ze zielen konden redden.

Deels doordat de ZHV-zusters de belangen van de Heer behartigden, zijn er nu ruim één miljoen kerkleden in Brazilië. Evenals deze Braziliaanse zusters, moeten wij ons deel doen. Niemand kan dat voor ons doen. We

Het oog ge

kunnen onze plicht om het koninkrijk op te bouwen niet aan iemand anders delegeren. Het is ons werk. Laten we het omarmen en uitmunten in geloof opbouwen, gezinnen versterken en hulp bieden.

Wat zijn de zegeningen als de ZHV-activiteiten zich richten op Gods heilswerk?

Zuster Beck: Doordat we het heilswerk uitvoeren — zielen tot redding en tot zegen zijn — worden we één en kunnen we de zegeningen des hemels afroepen. Ik zou graag zien dat de zusters van deze kerk zich op krachtige manieren verenigen. Ik geloof dat we zullen groeien in vertrouwen en optimisme als we ons concentreren op wat belangrijk is en afstand doen van het onbelangrijke. We kunnen het leven aan en voelen ons minder belast. We zullen het, uiteraard, nog steeds druk hebben, maar we zullen het druk hebben met het heilswerk.

Hoe kan de ZHV ons helpen om het juist perspectief in deze roerige wereld te behouden?

Zuster Beck: De ZHV biedt bescherming in deze zware tijden. We doen het werk van de Heer en beschermen de alleenstaanden en gezinnen door de zondagse lessen, de ZHV-activiteiten en -bijeenkomsten, en het huisbezoek.

Hoewel we geconfronteerd worden met zaken als echtscheiding, ongehoorzaamheid, schulden, neerslachtigheid, onverschilligheid en verslaving, moeten we niet vergeten dat we ook in een tijd leven waarin de Geest Gods op ons is uitgestort. Dit is de tijd waarin het evangelie wereldwijd wordt verkondigd, waarin de kinderen Israëls worden vergaderd, waarin er tempels op aarde zijn, en waarin we de bescherming van de priesterschapverbanden en -verordeningen hebben.

We moeten vragen om een ruimere visie, om te zien wat de Heer ziet. Dit werk is groter dan we beseffen. We *kunnen* staande blijven, ondanks een bedrieglijke en vastberaden vijand. Ons thuis *kan* en moet een veilig toevluchtsoord zijn.

Wat is de rol van de zondagse les in de ZHV?

Zuster Beck: Het doel van onze zondagse bijeenkomst is samen de leer van het evangelie te bestuderen. De vrouwen die in het jeugdwerk, de jongevrouwen en in andere functies dienen, leren de leer van het evangelie ook in hun

roeping. Omdat ons leerplan heel belangrijk is, houden we de opening van de ZHV zo kort en waardig mogelijk om de Geest te verwelkomen bij de evangeliestudie die volgt.

In de ZHV bestuderen we *Leringen van kerkpresidenten*, een reeks lesboeken met leringen van profeten, een soort thuisbibliotheek van die leringen voor de mannen en vrouwen van de kerk. De woorden van de profeten zijn duidelijk en geïnspireerd. We kunnen niet — we *moeten*

niet — passief en nonchalant zijn in onze evangeliestudie.

We bestuderen nu de woorden van de profeet Joseph Smith uit de beste verzameling van zijn geschriften ooit gemaakt. Dit lesboek is het resultaat van jaren zorgvuldig onderzoek. Hoewel de Schriften en de kerkelijke tijd-

schriften een bespreking kunnen verrijken, hoeven de woorden van de profeten niet te worden aangevuld met andere bronnen, vooral niet door buitenkerkelijke bronnen.

Wij roepen onze leerkrachten op inzichtelijke vragen te stellen en vrije discussie aan te moedigen. De Geest is de leraar, en we moeten ons dusdanig voorbereiden dat Hij bij elke zondagse les aanwezig is.

Wat is de rol van de doordeweekse ZHV-bijeenkomsten?

Zuster Beck: In de doordeweekse ZHV-bijeenkomsten passen we de leer van het evangelie toe. Onze eensgezindheid en zusterschap zal op natuurlijke wijze voortvloeien uit samen bezig zijn. We kunnen elkaar bijvoorbeeld leren hoe we het evangelie kunnen uitdragen en zendelingen kunnen voorbereiden. We kunnen elkaar beter leren kennen door de familiegeschiedenis. Doordat we onze huishoudelijke taken zoals schoonmaken, plannen, koken, naaien en tuinieren beter leren doen, leren we een klimaat van zorg en geestelijke groei bij ons thuis te scheppen.

We moeten ook leren om zelfredzaam in wereldlijke zaken te worden, zoals opleiding, carrièreontwikkeling en bij te blijven met de technologie. We behoren een voedselvoorraad aan te leggen, en we behoren te weten hoe we budgetteren. Ook moeten we onze lichamelijke en psychische gezondheid verbeteren.

Bij de planning van deze bijeenkomsten en activiteiten stellen we vast hoeveel tijd, energie en gelden we tot ons beschikking hebben. Gebruik ze alleen om te bevorderen dat het evangelie thuis kan worden nageleefd en het Gods heilswerk kan worden gedaan.

Hoe kunnen we jongevrouwen helpen met de overgang naar de ZHV?

Zuster Beck: Onze getalenteerde jongevrouwen steken de brug tussen jeugd en volwassenheid over, en de ZHV-zusters zien erop toe dat niet een van hen verloren gaat.

De jongevrouwen is geleerd hun doopverbonden na te komen en in de ZHV leren we ze zich voor te bereiden op de tempelverbonden. Achttienjarige ZHV-zusters kunnen teams voorzitten, in vaardigheden onderwijzen, helpen met zendingswerk, dienen als huisbezoekster, deelnemen aan familiegeschiedenis- en tempelprojecten, en volledig meedraaien in het redden van zielen.

Wat is de rol van het huisbezoek?

Zuster Beck: Huisbezoeksters zorgen namens de Heiland. Onze handen zijn Jezus' handen, onze liefde is Jezus' liefde en onze dienstverlening is

Jezus' dienstverlening.² Goede huisbezoeksters kennen de zusters die zij bezoeken. Zij houden van ze, dienen ze, en leren ze het evangelie door de Geest. Zij concentreren zich op de versterking van personen en gezinnen. Er is geen groter voorrecht dan te waken over en versterken van iemand — dat is de kern van onze heilstaak.

Hoe kan de ZHV een wereld van verschil betekenen?

Zuster Beck: Ik had een onderhoud met vrouwelijk ministers en parlementsleden uit West-Afrika, die mij vroegen hoe wij de Afrikaanse vrouwen helpen. Ik legde uit dat we in hun landen vele georganiseerde groepen met vrouwen hebben, zustershulpverenigingen genaamd. We voorzien de presidente van elke groep van het *Handboek kerkbestuur*. De vrouwen komen vaak bijeen om het evangelie te bestuderen en te leren hoe ze voor hun gezin kunnen zorgen.

De presidente deelt de ZHV-zusters op in koppels, die de vrouwen thuis opzoeken en bekijken welke behoeften ze hebben. Is er iemand ziek? Hebben ze genoeg eten en kleding? Hebben ze de benodigde opleiding? Na de bezoeken rapporteren de vrouwen hun bevindingen. De een heeft schoenen nodig, de ander is in verwachting, en een derde is zonder werk. Zij kijken of ze binnen hun groep de benodigde middelen hebben. Dat is meestal het geval. Dat doen we voor onze vrouwen in Afrika.

Toen ik het uitlegde, knikten deze vrouwen instemmend en glimlachten. Een van hen zei: 'Dat model zou ook voor onze vrouwen werken.'

Ik geloof dat de ZHV een model is dat overal ter wereld werkt en dat onze zusters de fijnste, bekwaamste en grootste welzijnsgroep op aarde is. Ik heb vertrouwen in ons vermogen om met elkaar het heilswerk van de Heer te bevorderen. ■

Dit interview is afgenomen door LaRene Porter Gaunt, redactiemedewerkster.

NOTEN

1. Zie *History of the Church*, deel 5, p. 25.
2. Zie Henry B. Eyring, 'In uw roeping groeien', *Liahona*, november 2002, p. 76.

FOTOILLUSTRATE MATTHEW REER

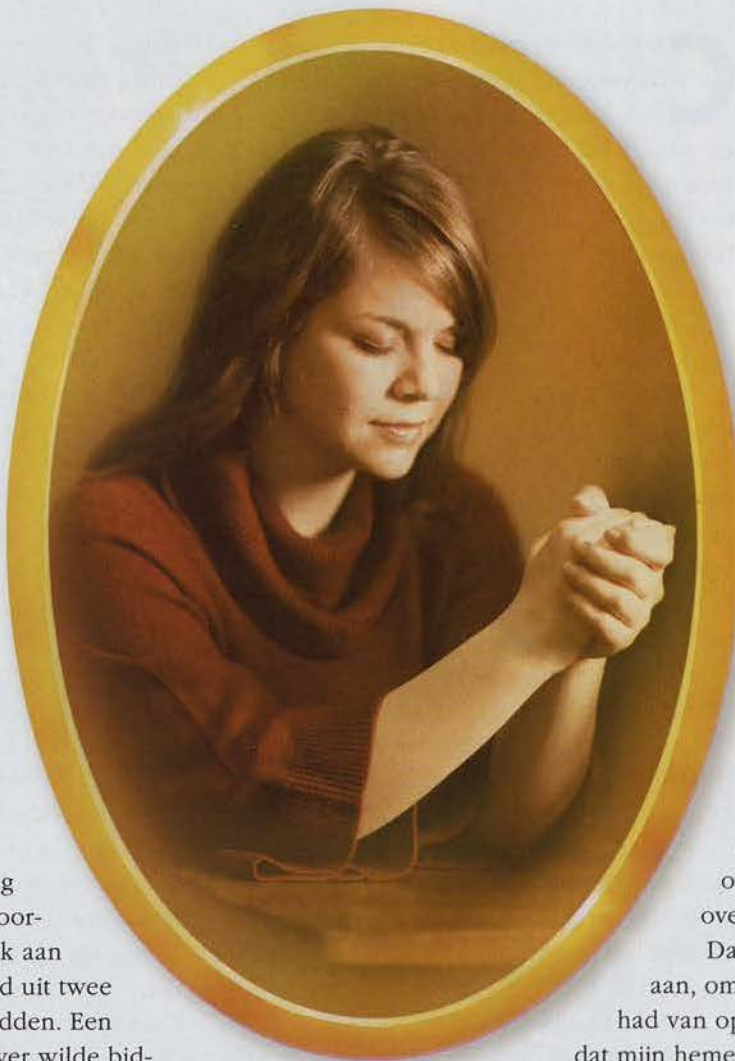
KARIE SCOTT SNOW, FOTOILLUSTRATE MATTHEW REER

PERSOONLIJKE VOORUITGANG VOL GEBED

YÉSICA ANABELLE BENAVIDEZ

Toen ik van school veranderde, werd ik goede vriendinnen met een meisje dat geen lid van de kerk was. Maar na een paar jaar vriendinnen te zijn geweest, werd ze jaloers op de kerk, omdat ik altijd naar activiteiten ging en niet veel tijd voor haar over had. De situatie bleef zich verslechteren — hoewel ik echt haar vriendin wilde zijn.

Toen ik op zekere dag aan mijn persoonlijke vooruitgang werkte, begon ik aan een ervaring die bestond uit twee weken lang dagelijks bidden. Een van de zaken waar ik over wilde bidden was dat mijn vriendin mij zou respecteren en zou begrijpen dat de kerk heel belangrijk voor mij was. Twee weken later, toen ik de ervaring had

voltooid, bleef ik voor hetzelfde bidden.

Toen ik later mijn Persoonlijke vooruitgang doorbladerde, herinnerde ik mij mijn ervaring met bidden. Toen ik er wat langer over nadacht, besepte ik dat mijn hemelse Vader mijn gebeden voor mijn vriendin had verhoord. Zij had een hele andere houding gekregen; ze dacht nu totaal anders over mij en was positief over de kerk gaan denken. Dat greep mij behoorlijk aan, omdat ik nu een getuigenis had van oprecht gebed. Ik weet dat mijn hemelse Vader de houding van mijn vriendin veranderd heeft. Ik weet ook dat Hij ons zal helpen en wonderen zal verrichten als we ons deel doen. ■

Waarom laten wij ons dopen voor de doden?

OUDERLING D. TODD CHRISTOFFERSON
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wat we doen voor hen die ons zijn voorgedaan is uitermate belangrijk, omdat zij vandaag als geest leven, maar door Jezus Christus opnieuw als onsterfelijke ziel zullen leven.

Christelijke theologen hebben lang met de volgende vraag geworsteld: Wat is de toekomst van de miljarden mensen die geleefd hebben en zijn gestorven zonder kennis van Jezus? Door de herstelling van het evangelie van Jezus Christus zijn we gaan begrijpen hoe de ongedoopte doden worden verlost en hoe God 'een volmaakt, rechtvaardig en tevens een barmhartig God' (Alma 42:15) kan zijn.

Al tijdens zijn leven profeteerde Jezus dat Hij ook tot de doden zou prediken. Petrus zegt dat dit tussen de kruisiging en de opstanding van de Heer heeft plaatsgevonden (zie 1 Peter 3:18–19). President Joseph F. Smith zag in een visioen dat de Heiland de geestenwereld bezocht en 'uit de rechtvaardige [geesten] stelde Hij zijn heerscharen samen en koos Hij boodschappers, die Hij met macht en gezag bekleedde en Hij gaf hun opdracht uit te gaan en het licht van het evangelie te brengen aan hen die zich in duisternis bevonden. (...)

'Zij werden onderwezen in het geloof in God, de bekering van zonde, de plaatsvervangende doop ter vergeving der zonden, de gave des Heiligen Geestes door handoplegging' (LV 138:30, 33).

De leer dat de levenden de doop en andere belangrijke verordeningen plaatsvervangend voor de doden kunnen verrichten, werd in deze bedeling aan de profeet Joseph Smith geopenbaard (zie LV 124; 128; 132).

Hij zei dat de geesten die op de opstanding wachten, daar niet alleen het eeuwig heil aangeboden krijgen, maar ook in de hemel als man en vrouw aan elkaar kunnen worden verzegeld, en aan hun ouders en voorouders in het verleden en hun kinderen en nakomelingen in de toekomst. De Heer heeft tegen de profeet gezegd dat deze heilige verordeningen voor de doden alleen verricht mogen worden in een huis dat voor Hem is gebouwd, een tempel (zie LV 124:29–36).

Het beginsel van plaatsvervangende verordeningen zou toch niet vreemd moeten zijn voor christenen. Bij de doop van een levende persoon handelt de officiant plaatsvervangend voor de Heiland. En is het geen fundamenteel beginsel van onze godsdienst dat het zoenoffer van Christus plaatsvervangend voor ons wordt verricht om aan de vereisten van de gerechtigheid te voldoen? President Gordon B. Hinckley (1910–2008) heeft gezegd: 'Ik ben van mening dat het plaatsvervangend werk voor de doden meer overeenkomsten met het plaatsvervangende offer van de Heiland heeft dan welk ander werk dan ook. Het wordt uit liefde, zonder aanspraak op enige compensatie of wedde, verricht. Wat een geweldig beginsel.'¹

Sommige mensen hebben het verkeerd begrepen en veronderstellen dat overleden zielen 'zonder hun medeweten in de moormoonse kerk worden gedoopt.'² Ze gaan ervan uit dat wij de macht hebben een ziel

een bepaalde geloofsovertuiging op te dringen. Die macht hebben wij uiteraard niet. God heeft de mens vanaf het begin keuzevrijheid gegeven. De kerk neemt hen niet in haar ledenadministratie op en telt hen ook niet als lid.

Ons verlangen om de doden te verlossen, en de tijd en de middelen die we daarin investeren, zijn bovenal een uiting van ons getuigenis van Jezus Christus. Het is een krachtig getuigenis over zijn goddelijke karakter en zending. Het is een getuigenis van ten eerste zijn opstanding; ten tweede de oneindige omvang van zijn verzoening; ten derde dat Hij de enige bron van het eeuwig heil is; ten vierde dat Hij de voorwaarden voor het eeuwig heil heeft vastgesteld; en ten vijfde dat Hij zal wederkomen.

De macht van Christus' opstanding

Met betrekking tot de opstanding vroeg Paulus: 'Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden (...)?' (1 Korintiërs 15:29). Wij laten ons voor de doden dopen omdat wij weten dat zij opgewekt zullen worden. 'De ziel zal tot het lichaam worden hersteld, en het lichaam tot de ziel; ja, en ieder lid en gewricht zal tot zijn lichaam worden hersteld; ja, er zal zelfs geen haar van het hoofd verloren gaan; maar alle dingen zullen tot hun eigen en volmaakte gedaante worden hersteld' (Alma 40:23). 'Want hiertoe is Christus gestorven en levend geworden, opdat Hij en over doden en over levenden heerschappij voeren zou' (Romeinen 14:9).

Wat we doen voor hen die ons zijn voorgedaan is uitermate belangrijk, omdat zij vandaag als geest leven, maar door Jezus Christus opnieuw als onsterfelijke ziel zullen leven. Wij geloven zijn woorden als Hij zegt: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven' (Johannes 11:25). Bij de doop die wij voor de doden verrichten, getuigen wij dat 'evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. (...)

'Want Hij moet als koning heersen, totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft.

'De laatste vijand, die ontroond wordt, is de dood' (1 Korintiërs 15:22, 25-26).

Jezus Christus, de enige bron van eeuwig heil

Ons verlangen om ervoor te zorgen dat onze overleden bloedverwanten in de naam van Jezus gedoopt kunnen worden, is een getuigenis van het feit dat Jezus Christus 'de weg en de waarheid en het leven' is en dat 'niemand tot de Vader [komt] dan door [Hem]' (Johannes 14:6). Sommige hedendaagse christenen, die zich zorgen maken over de velen die zijn gestorven zonder kennis van Jezus Christus, zijn zich gaan afvragen of er inderdaad maar 'één Here, één geloof, één doop' (Efeziërs 4:5) is. Zij beweren dat het arrogant, bekrompen en intolerant is om te geloven dat Jezus Christus de enige Verlosser is. Wij beweren echter dat dit een vals dilemma is. Er schuilt geen ongerechtigheid in het feit dat er maar één Persoon is door wie het eeuwig heil tot stand komt, als die ene Persoon en zijn verlossing maar zonder uitzondering aan iedereen worden aangeboden.

Voorwaarden van de verlossing door Christus vastgesteld

Omdat wij geloven dat Jezus Christus de Verlosser is, aanvaarden we ook zijn gezag om de voorwaarden vast te stellen waardoor wij zijn genade kunnen ontvangen. Anders zouden we ons niet voor de doden laten dopen.

Jezus heeft bevestigd: 'Eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt' (Matteüs 7:14). En met name heeft Hij gezegd: 'Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan' (Johannes 3:5). Dat betekent: 'Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen' (Handelingen 2:38).

Hoewel Hij zonder zonde was, liet Jezus Christus Zich dopen en ontving Hij de Heilige Geest. Hij zei: 'Aan hem, die in mijn naam wordt gedoopt, zal de Vader de Heilige Geest schenken, zoals aan Mij. Volgt Mij daarom, en doet de dingen, die gij Mij hebt zien doen' (2 Nephi 31:12).

Er zijn geen uitzonderingen, en die zijn ook niet nodig. Alle mensen die geloven, zich laten dopen — ook door een plaatsvervanger — en in geloof volharden, zullen verlost worden, 'niet alleen zij, die geloofden, nadat [Christus]

Hoewel Hij zonder zonde was, liet Jezus Christus Zich dopen en ontving Hij de Heilige Geest.

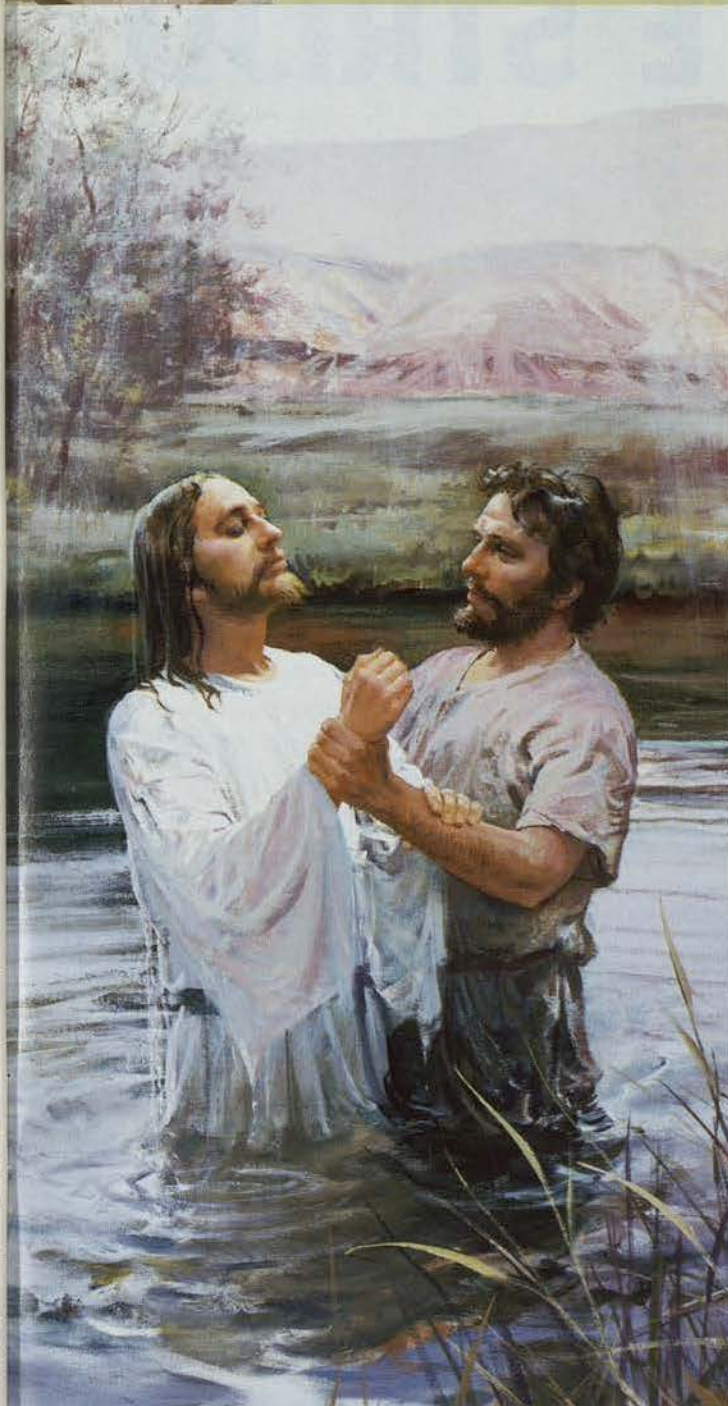

FOTO VAN DOOPRUIMTE IN DE NEWPORT BEACH TEMPEL (CALIFORNIE); WELDEN C. ANDERSEN. © IRI, KOPEREEN NIET TOEGESTAAN: HARRY ANDERSON, JOHANNES DE DOOPER DOOPT JEZUS, © IRI

in het midden des tijds in het vlees kwam, maar allen, die sedert den beginne hebben geleefd — namelijk allen, die leefden vóór zijn komst' (D&C 20:26). Daarom wordt 'ook aan doden het evangelie gebracht, opdat zij wèl, naar de mens, wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden, doch, naar God, wat de geest betreft, zouden leven.' (1 Petrus 4:6).

De doden uit de gevangenis bevrijden

Door de plaatsvervangende verordeningen in de tempel, beginnend met de doop, kunnen we een eeuwige verbinding tussen generaties tot stand brengen, die mede het doel van de schepping van de aarde verwezenlijkt. Immers, zonder deze verordeningen 'zou de ganse aarde bij [Christus] komst volslagen worden verwoest' (LV 2:3).

In de Schriften worden de geesten van de overledenen soms beschreven als zijnde in duisternis of in de gevangenis (zie Jesaja 24:22; 1 Petrus 3:19; Alma 40:12–13; LV 38:5). Toen hij nadacht over het glorierijke plan voor de verlossing van Gods kinderen, schreef de profeet Joseph Smith deze psalm: 'Laat uw hart zich verheugen en buitengewoon verblijd zijn. Laat de aarde in gezang uitbarsten. Laten de doden gezangen van eeuwige lofprijzing aanheffen voor koning Immanuël, die datgene heeft verordonneerd, vóór de wereld bestond, wat ons in staat zou stellen hen uit hun gevangenis te verlossen; want de gevangenen zullen vrijgelaten worden' (LV 128:22).

Onze verantwoordelijkheid reikt net zo ver als de liefde van God om zijn kinderen uit iedere tijd en plaats te omvatten. Ons werk voor de doden is een welsprekend getuigenis dat Jezus Christus de Verlosser van de hele mensheid is. Zijn genade en beloften bereiken zelfs hen die Hem in dit leven niet vinden. Door Hem zullen de gevangenen inderdaad worden bevrijd. ■

Uit een toespraak van de algemene conferentie van oktober 2000.

NOTEN

1. 'De profeet aan het woord', *De Ster*, augustus 1998, pp. 16–17; 'Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley', *Ensign*, Jan. 1998, p. 73.
2. Ben Fenton, 'Mormons Use Secret British War Files "to Save Souls"', *The Telegraph* (London), 15 februari 1999.

MIJN EERSTE STRIJD

COLIN SLINGSBY

Die eerste zaterdagavond in het leger was een van de moeilijkste van mijn leven. Ik moest een keuze maken die van invloed zou zijn op mijn toekomst.

Toen ik zeventien jaar was ging ik bij de Royal Canadian Army Reserve. Ik werd naar een opleidingscentrum gestuurd en voor het eerst in mijn leven stond ik op eigen benen. Ik kon op mijn vingers natellen dat er verleiding op mijn pad zou komen om mijn getuigenis op de proef te stellen en mij ertoe te brengen niet meer naar de kerk te gaan.

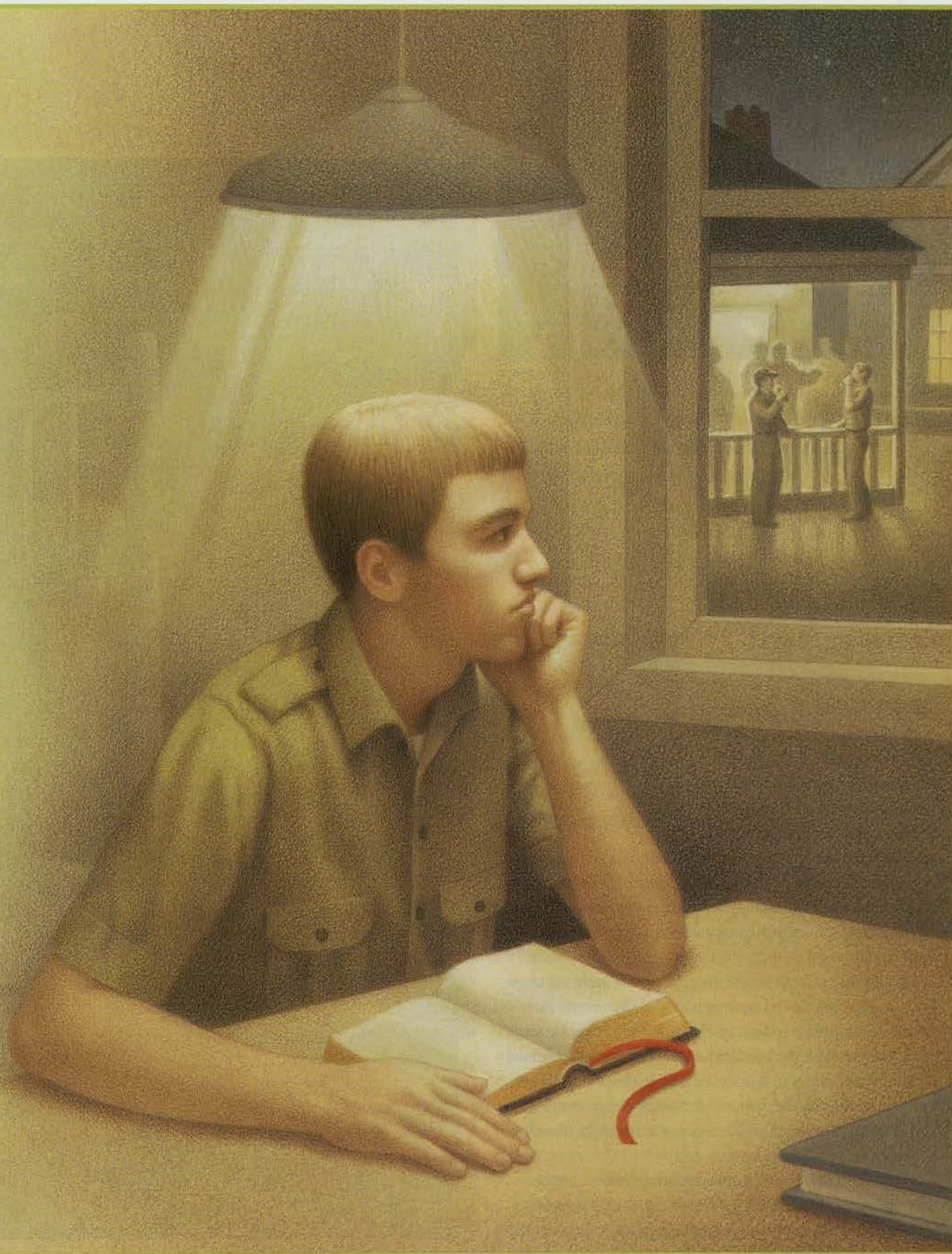
Toen ik op de basis arriveerde gaf een sergeant ons een rondleiding langs de verschillende gebouwen en gebedshuizen op het terrein. Ik vroeg waar de mormoonse kerk was gevestigd. De sergeant keek mij een moment aan. Toen zei hij dat er geen mormoonse kerk op de basis was, maar als ik naar die kerk wilde ik met hem en zijn vrouw mee kon rijden. Hij was onlangs lid van de kerk geworden en wilde maar wat graag iemand meenemen. Ik was blij dat die optie er was, maar ik was er eigenlijk nog niet uit of ik de daaropvolgende zondag wel zou gaan. Ik was per slot van rekening alleen en ik kon kiezen wat ik wilde. Maar iets in mij zei mij dat ik moest gaan.

Die zaterdagavond was een van de moeilijkste van mijn leven. Ik noem die sindsdien mijn 'boom des levens'-ervaring. Die begon toen mijn kornuiten mij vroegen of ik meeging naar de kantine. Ik wist dat ze daar alleen maar heen gingen om zich vol

te gooien. Ik zei tegen ze dat ik liever vroeg naar bed ging, omdat ik vroeg op moest voor de kerk. Ze lachten mij uit en gingen op weg naar de kantine.

Toen ze weg waren, ging ik op mijn bed zitten. Vandaar keek ik uit op het balkon van de kantine, waar mijn vrienden zaten te drinken en lol te trappen. Ik dacht aan hoe ze mij hadden uitgelachen omdat ik niet mee wilde. Ik voelde mij zoals Lehi zich moet hebben gevoeld toen hij naar het grote en ruime gebouw keek, waarin hij mensen zag die hem uitlachten (zie 1 Nephi 8:26–27). Ik wendde mijn hoofd af naar mijn tafel, waar ik mijn schriften op zag liggen. Ik sloeg ze open en begon te lezen. Ze waren mijn roede van ijzer, en net als het woord Gods het gezin van Lehi veiligheid had geboden, wist ik dat zij ook mij zouden beschermen.

Ik herinner mij niet wat ik die avond gelezen heb, maar ik weet wel dat ik de Geest gevoeld heb. Ik voelde die weer toen ik de volgende ochtend naar de kerk ging. Door tijdens mijn verblijf op de basis elke zondag naar de kerk te gaan, bouwde ik een blijvend getuigenis van het evangelie van Jezus Christus op. Niet lang na mijn legeropleiding viel mij het geluk ten deel om een voltijdzending in het zendingsgebied Sacramento (Californië) te vervullen, waardoor ik mijn getuigenis aan anderen kon geven. ■

ZOEKEN EN REDDEN

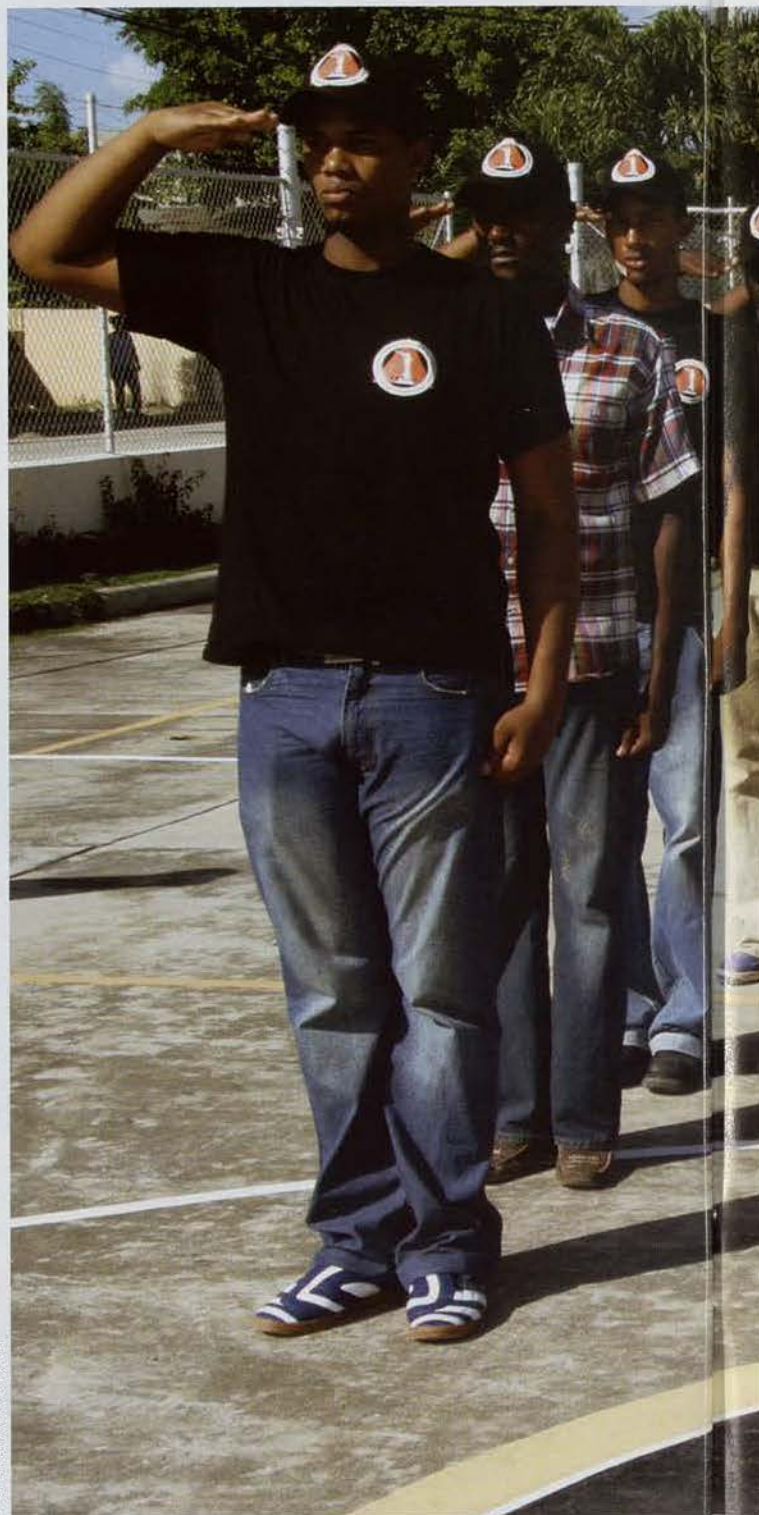
*Waar denk je aan bij hulp in noodsituaties?
In de Dominicaanse Republiek denken
ze aan deze jongemannen en
jongevrouwen die klaar staan
om de helpende hand toe te steken.*

RICHARD M. ROMNEY
Redactiemedewerker

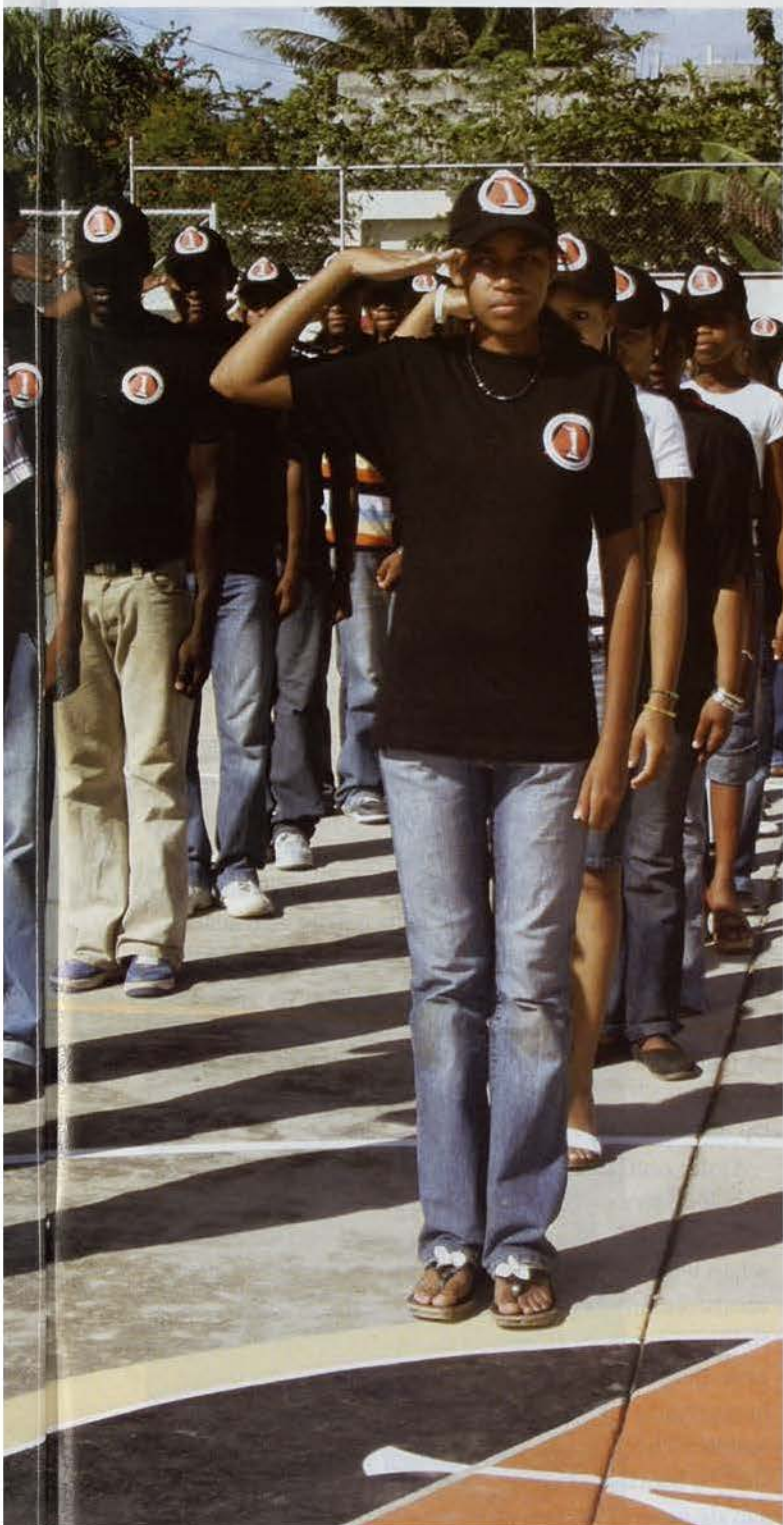
Ze helpen mensen die gewond zijn geraakt in een auto-ongeluk, redden drenkelingen en vinden wandelaars of grotverkenners die zijn verdwaald of gewond geraakt. Op feestdagen bemannen ze hulpposten om mensen in moeilijkheden bij te staan. Ze assisteren bij kleinschalige vaccinatieprojecten. En ze weten wat ze moeten doen in geval van aardbevingen, orkanen of andere rampen.

Ze zijn opgeleid in eerste en gevorderde hulp bij ongelukken, bijstand op het water en in kleine ruimtes, rampenbestrijding en overlevingsvaardigheden. Behalve hun parate kennis van de handleidingen en droog geoefende reddingshandelingen, trainen ze ook in de praktijk. Dan trekken ze naar de bergen en grotten, waar ze vervolgens een ramp simuleren. Daarna worden ze ingezet bij echte noodsituaties.

Sinds ze in 2003 zijn georganiseerd hebben ze meer dan driehonderd mensen geholpen, van wie velen ernstige verwondingen hadden opgelopen. Ook hebben ze

FOTO'S RICHARD M. ROMNEY

Het Comité de Emergencias Santos de los Últimos Días (Het crisisteam van heiligen der laatste dagen) bestaat zowel uit heiligen der laatste dagen (boven) en anderen uit de gemeenschap (links) die zijn opgeleid en klaar staan om te helpen.

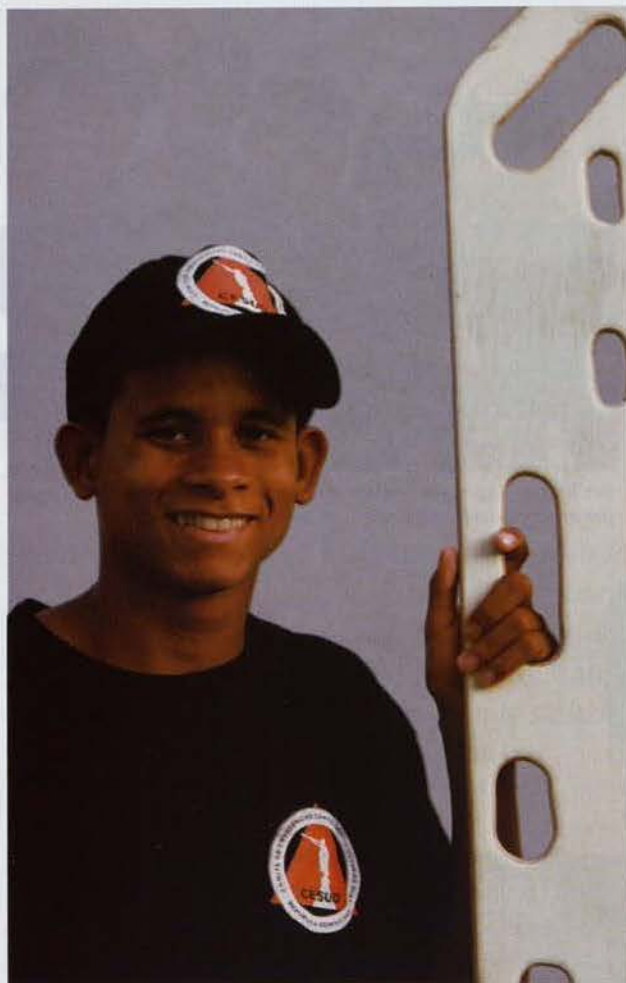
veel tieners van de straat warm gekregen voor hun organisatie en ze discipline en liefde bijgebracht.

Op dienstverlening gericht

Zij zijn het *Team de Emergencias Santos de los Últimos Días*, het crisisteam van heiligen der laatste dagen, een vrijwilligersgroep voor iedereen die bereid is zich aan hun regels van welgemanierdheid en dienstverlening te houden. De kern van deze groep bestaat uit heiligen der laatste dagen van tienerleeftijd, geleid door toegewijde volwassenen. Sinds de oprichting hebben al ruim tweehonderd jongeren deel uitgemaakt van de groep.

'Ik hoorde van het bestaan van het team toen ik op een zaterdag bij een doopdienst was', zegt Junior Rivera. 'In een andere ruimte zag ik jongeren zoals ik, gekleed in het zwart, met een logo op hun T-shirts en petten, die les kregen in eerste hulp. Het werd nog veel interessanter toen ik hoorde dat ze andere mensen te hulp kwamen. Ik zag het als een manier om iets goeds te doen, en dat maakt deel uit van de leringen van de kerk, om naar voren te stappen en hulp te bieden.'

Onel Rodriguez legt uit dat de groep procedures leert die veel lijken op evangeliebeginselen. 'In een noodsituatie leren we bijvoorbeeld om eerst voor onze familieleden te zorgen. Als die eenmaal veilig zijn, kunnen we anderen gaan helpen. Dat leert de kerk ons ook in de welzijnszorg. Zorg eerst voor je eigen familie; ga daarna anderen helpen.'

Teamleden zoals Franklin de los Santos (boven) zijn opgeleid met de juiste uitrusting en technieken. Zij zoeken en redden niet alleen, ook verschaffen zij aanvullende diensten in de gemeenschap, zoals met voorbereiden op noodsituaties en vaccinatieprojecten.

Franklin de los Santos zegt dat werken aan crisisbeheersing hem het besef heeft gegeven dat de noodzaak voor geestelijke hulp soms net zo belangrijk is als lichamelijke hulp. 'Sommigen mensen hebben behoefte aan een helpende hand, een vriendelijk woord of een opbouwende gedachte. Het evangelie naleven houdt toch ook in dat we om anderen geven en hen geestelijk sterken.'

Op toepassing gericht

Omar Rodriguez legt uit dat veel van de bezigheden van het team gebruikt zijn om de Plicht jegens God-vereisten te vervullen en gepland en gecoördineerd zijn met de activiteiten van de Aäronische priesterschap en de JMJV-activiteiten.

José Nuñez, tweede raadgever in de bisschop van de wijk La Caleta, zegt dat de jongeren het evangelie in hun

klassen en quorums leren, maar dat het team hen in staat stelt om het geleerde in het dagelijks leven toe te passen. 'Als ze de straat op gaan en in contact komen met behoeftigen dan leren ze echt wat het betekent om elkaar lief te hebben. Zij ontwikkelen zo liefde voor de mensen om hen heen. En ook leren zij zichzelf lief te hebben, omdat ze zelfdiscipline leren, en dat geeft ze het vertrouwen om correct te handelen, waar ze zich ook mogen bevinden.'

Broeder Nuñez maakt ook duidelijk dat het team niet de normale activiteiten van de kerk vervangt. 'Het vult ze aan', zegt hij. 'In de priesterschapsquorums en jongevrouwenklassen wordt hen bijvoorbeeld de evangeliebeginnselen geleerd. Maar in op het evangelie gericht activiteiten, zoals die van het team en andere hulpprojecten, krijgen ze de kans om het geleerde in praktijk te brengen.' Dat is een van de manieren, zegt hij, dat ze 'daders des woords' en niet alleen hoorders' (Jakobus 1:22) kunnen worden.

Op de samenleving gericht

Omar zegt dat het team vaak gevraagd wordt om te helpen met projecten zoals mazelenvaccinaties. 'We willen daar zijn waar ons hulp gewenst is en de gemeenschap weet dat. Ze vertrouwen ons omdat we ons goed voorbereiden.' In feite gebruikt het team, gesticht door Basilio Cabrera en Domingo Peralta, twee leden van de kerk, dezelfde technieken als het Rode Kruis en civiele beschermingsorganisaties. Het ministerie voor volksgezondheid heeft de groep erkend, en de overheden van stad en provincie hebben onderscheidingen uitgereikt aan de groep.

Broeder Nuñez legt uit dat het team uitgaat van noodplannen die ontleend zijn aan een studie van risicogebieden in Santo Domingo en nabijgelegen plaatsen. 'Bij een noodsituatie zouden we die risicogebieden binnengaan en vaststellen of er leden van de kerk zijn die hulp nodig hebben. Tezelfdertijd stellen we vast wat de noden van alle mensen in het gebied zijn en geven dat door aan de autoriteiten. We hebben gekeken naar de plaatsen die het meeste risico lopen in geval van een orkaan, aardbeving, overstroming of iets dergelijks. We weten welke gebieden onmiddellijk moeten worden geëvacueerd. We weten zelfs welke boomtakken moeten worden afgezaagd om schade te voorkomen als er storm op komt is. Dat behoort tot het takenpakket van de jongeren.'

De teamleden offeren met Kerstmis of Pasen ook een deel van hun vrije tijd op om, onder toezicht van een volwassen leiding, deel te nemen aan een 24-uurswacht. 'Dat doen we omdat er op die dagen veel mensen een ongeluk krijgen of in moeilijkheden komen door de drank', zegt broeder Nuñez.

Dat feit heeft de teamleden op een zeer praktische wijze geleerd hoeveel waarde het woord van wijsheid heeft (zie LV 89).

Paraat, bereid en gemotiveerd

Waarom offeren de teamleden dus hun tijd op? Waarom zoveel tijd gestoken in de opleiding?

Omar zegt dat hoewel er veel tijd en energie mee gemoeid is, dat het waard is. Hij voelt zich er heel goed onder dat hij anderen kan helpen, wat hem vooral duidelijk is geworden toen de tropische storm Noel was overgeraasd. 'Onze taak was kleding en voedsel uit te reiken', zegt hij. 'Ik zag mensen die te lijden hadden, en het gaf mij een goed gevoel om ze iets te kunnen brengen om aan te trekken en om te eten, en hun dankbaarheid te zien.'

Osiris Rodriguez zegt dat hij waardering heeft voor de eendracht die hij in het team voelt. Hij ziet die als een uitbreiding van de eendracht die hij in zijn quorum voelt en onder de jongeren van de kerk in het algemeen.

Junior Batista, die een paar maanden geleden lid van de kerk is geworden, zegt dat toen hij over het crisisteam hoorde, hij er graag deel van uit wilde maken. En hij werd niet teleurgesteld. 'Het geeft ons een goed gevoel, omdat we het gebod nakomen dat zegt dat we elkaar behoren lief te hebben. Wij zijn allemaal broers en zussen, zoons en dochters van God.'

Als je zo denkt over dienstverlening, dan zul je altijd blijven dienen. ■

Noot: Als je een soortgelijk team wilt oprichten, overleg dan eerst met je priesterschapsleiders en de plaatselijke overheid.

Waarom offeren de teamleden hun tijd op? Waarom zoveel tijd gestoken in de opleiding? De deelnemers zeggen zich er goed onder te voelen, omdat zij het gebod vervullen om anderen lief te hebben en te dienen.

Osiris Rodriguez

Junior Rivera

Junior Batista

José Nuñez

INSTANT MESSAGE

Wil je nu met je hemelse Vader praten?
Hij is er altijd.
(Zie 2 Nephi 32:9.)

Ik vond vrede en hoop in het evangelie

Bryan Chatima

Ik ben geboren in een klein stadje, Bindura genaamd, in Zimbabwe (Afrika), de jongste van zes kinderen. Mijn ouders gingen een paar jaar na mijn geboorte uit elkaar. Mijn goede, liefdevolle moeder moest ons — vier meisjes en twee jongens — alleen grootbrengen.

We hadden een zwaar leven. Ik moest vijf kilometer naar school lopen, zonder schoenen en zonder iets te eten. En het schooljaar kon ik nooit afmaken omdat er geen geld was om het schoolgeld van te betalen. Er was nergens op de wereld geld te krijgen om het schoolgeld te voldoen. Als er een keer geld was, probeerde ik erachter te komen waar dat vandaan kwam, maar dat was onbegonnen werk. Het is een wonder hoe goed we zijn opgevoed. Dat komt eerst en vooral door de liefde en wil van onze Vader in de hemel.

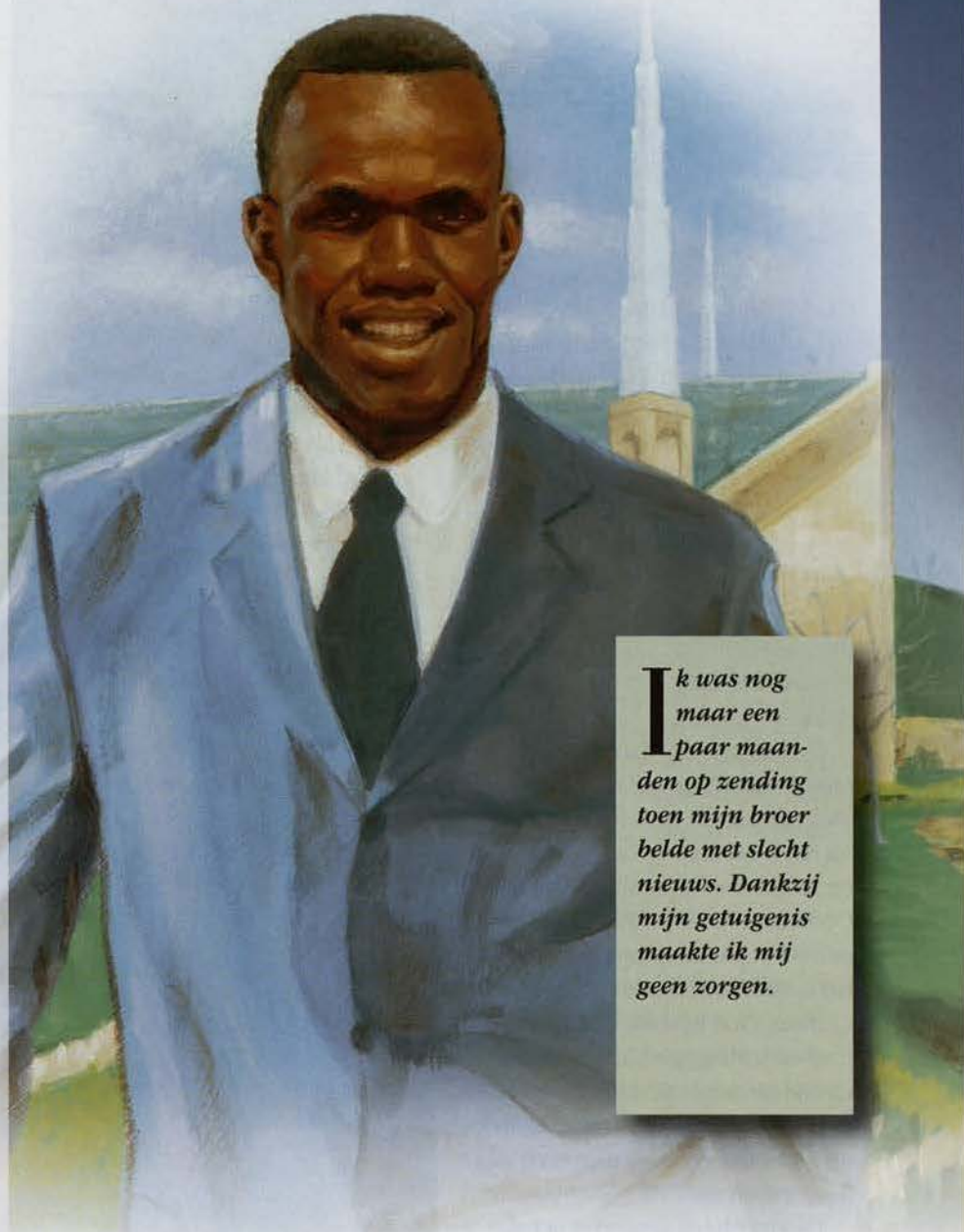
Mijn moeder ging graag naar de kerk en omdat ik de jngste was, ging ik met haar mee. In 1998, ik was toen dertien, kwamen er mormoonse zendelingen in onze buurt om minderactieve leden te bezoeken. Ik was aan het voetballen met mijn vrienden toen de zendelingen voorbij kwamen. We spraken ze aan en de zendelingen vroegen of ze volgende week langs konden komen. Zij gaven ons de lessen en we stemden erin toe om

ons te laten dopen.

Vier jaar later, in 2002, overleden binnen een week mijn vader en een van mijn zussen. Ik ging verder met mijn leven, werkte als districtszendeling, totdat ik in juli 2004 mijn oproep

kreeg om in het zendingsgebied Durban (Zuid-Afrika) een zending te vervullen. Ik was nog maar een paar maanden op zending toen mijn broer mijn zendingspresident belde met de mededeling dat mijn moeder

Ik was nog maar een paar maanden op zending toen mijn broer belde met slecht nieuws. Dankzij mijn getuigenis maakte ik mij geen zorgen.

overleden was en al begraven was. Kunt u zich voorstellen wat het betekent om zo'n moeder te verliezen? Vier maanden later stierf er nog een zus van mij.

In het zendingsveld onderwees ik mensen in het herstelde evangelie. Dankzij mijn getuigenis maakte ik mij geen zorgen over mijn overleden familieleden. Ik voelde vrede en hoop dat ik eens mijn ouders en zussen weer zou terugzien. Op weg naar huis na mijn zending in juli 2006 ging ik naar de Johannesburg-tempel en liet mij daar plaatsvervangend dopen voor de overleden mannelijke familieleden, en liet de dopen voor mijn overleden zusters doen.

De omstandigheden in Zimbabwe blijven moeilijk, maar ik heb een groot getuigenis dat er veel goeds tot stand zal komen als we de leiders en programma's van de kerk volgen. Ondanks al onze problemen kunnen we vrede en hoop vinden in het herstelde evangelie van Jezus Christus. God zij dank dat Hij waakt over en leiding geeft aan zijn kerk en zijn kinderen. Ik dank Hem voor de tempel, die ons de vrede en hoop verschaft dat we onze dierbaren weer terug zullen zien.

De Heer heeft gezegd: 'Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Johannes 16:33).

Mogen wij, ondanks schrijnende problemen, blijven hopen op het goede, en nooit twijfelen noch de wil van de Heer in twijfel trekken. ■

Precies wat ik nodig had

Sarah Cutler

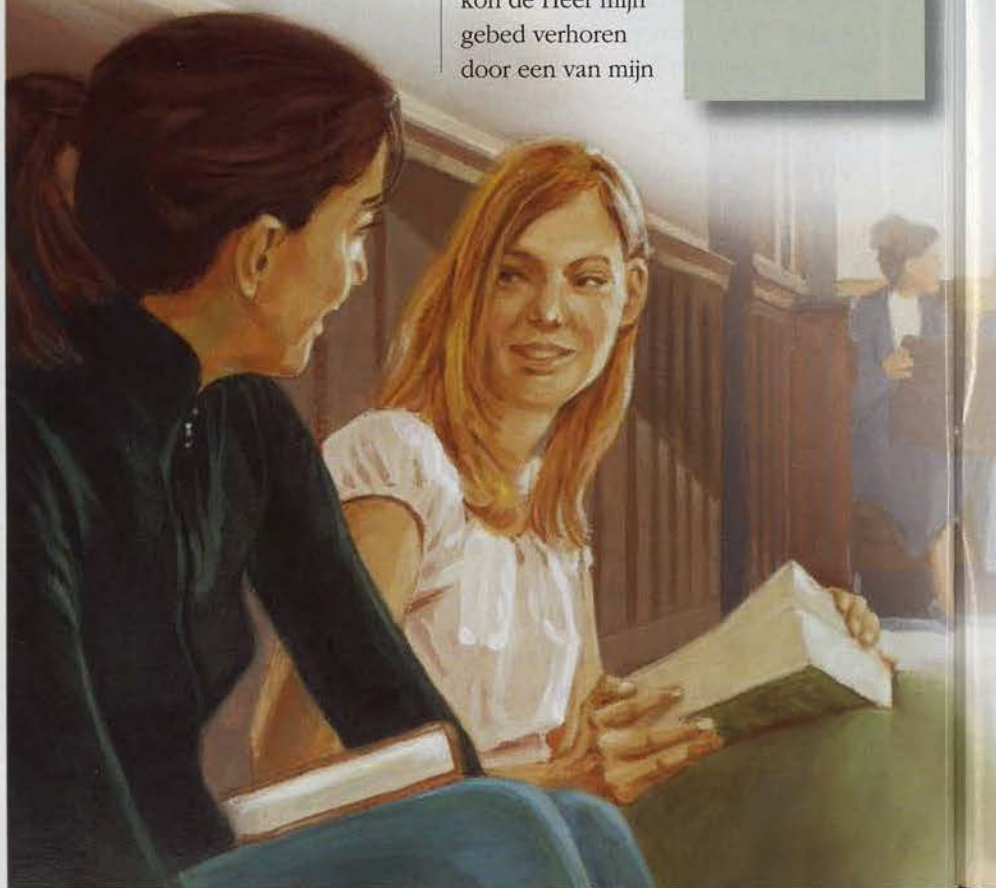
Met een drukke dag voor mij, rende ik al vroeg de deur uit, mijn rugtas vol met studieboeken, een judopak, dansschoenen, een lunchpakket én een dinerpakket, alle noodzakelijk om een drukke dag aan de universiteit door te komen. Ik had twee toetsen voor de boeg waar ik voor mijn gevoel niet klaar voor was, leesopdrachten die nog niet af waren, en niet genoeg tijd om alles te doen wat ik die dag moest doen.

Ik droeg de rok die ik nodig had voor de danstoets

en voelde mij voor gek lopen met die kolossale tas op mijn rug en wanhopig dat ik niet op tijd zou zijn voor mijn eerste vak. Toen ik op een druk kruispunt voor het oog van tientallen studenten en automobilisten op mijn gezicht ging, zorgden mijn gêne en frustraties, samen met de ladder in mijn nieuwe nylons, ervoor dat ik in huilen uitbarstte. Zeven uur 's ochtends en ik huilde al.

Terwijl ik opkrabbelde en naar school hobbelde, bad ik vurig dat de Heer iemand zou sturen om mij op te vrolijken. Het zou leuk zijn om mijn mam te zien, maar die zat twee staten verder. Misschien kon de Heer mijn gebed verhoren door een van mijn

Ik bad vurig of de Heer iemand wilde sturen om mij op te vrolijken.

kamergenoten langs te sturen. Of misschien wel die jongen uit de wijk die ik zo leuk vond.

Ik keek vol verwachting rond terwijl ik mij naar mijn eerste vak haastte, maar ik zag niemand die ik kende. Ik deed mijn eerste toets, nog steeds in tranen, en haastte mij naar mijn tweede vak, waar ik te laat binnenstormde. Ik was nog steeds over mijn toeren toen ik naar mijn derde vak rende en mij gehaast op mijn volgende toets wierp. Ik maakte deze toets beter dan ik verwacht had en kwam een beetje tot mijzelf toen ik een rustig plekje vond waar ik mijn lunch opat. Ik zat over mijn boeken gebogen toen ik iemand mijn naam hoorde roepen.

Ik keek op en zag mijn huisbezoekster, die ik nooit eerder op de campus had gezien. Ze kwam naast mij zitten en we praatten bijna een uur met elkaar — niet over mijn frustraties die ochtend, maar over zaken die er goed voor mij uit zagen, onze plannen, en zaken die haar zorgen baarden.

Pas toen we afscheid namen, herinnerde ik mij mijn vurige gebed van die ochtend. *Natuurlijk* zou de Heer mijn gebed verhooren door middel van de vrouw die was geroepen om over mij te waken. Ik had vroeg in de ochtend iemand willen zien om mij op te vrolijken, maar Hij wist dat ik daar pas later op de dag tijd voor zou hebben — als ik genoeg was gekalmeerd om de nodige troost te ontvangen en troost te schenken aan iemand die haar eigen problemen had.

De Heer kent mij en stuurde mij precies wat ik nodig had, precies toen ik het nodig had. ■

Mijn gebed in een weiland

Connie Crookston Forsgren

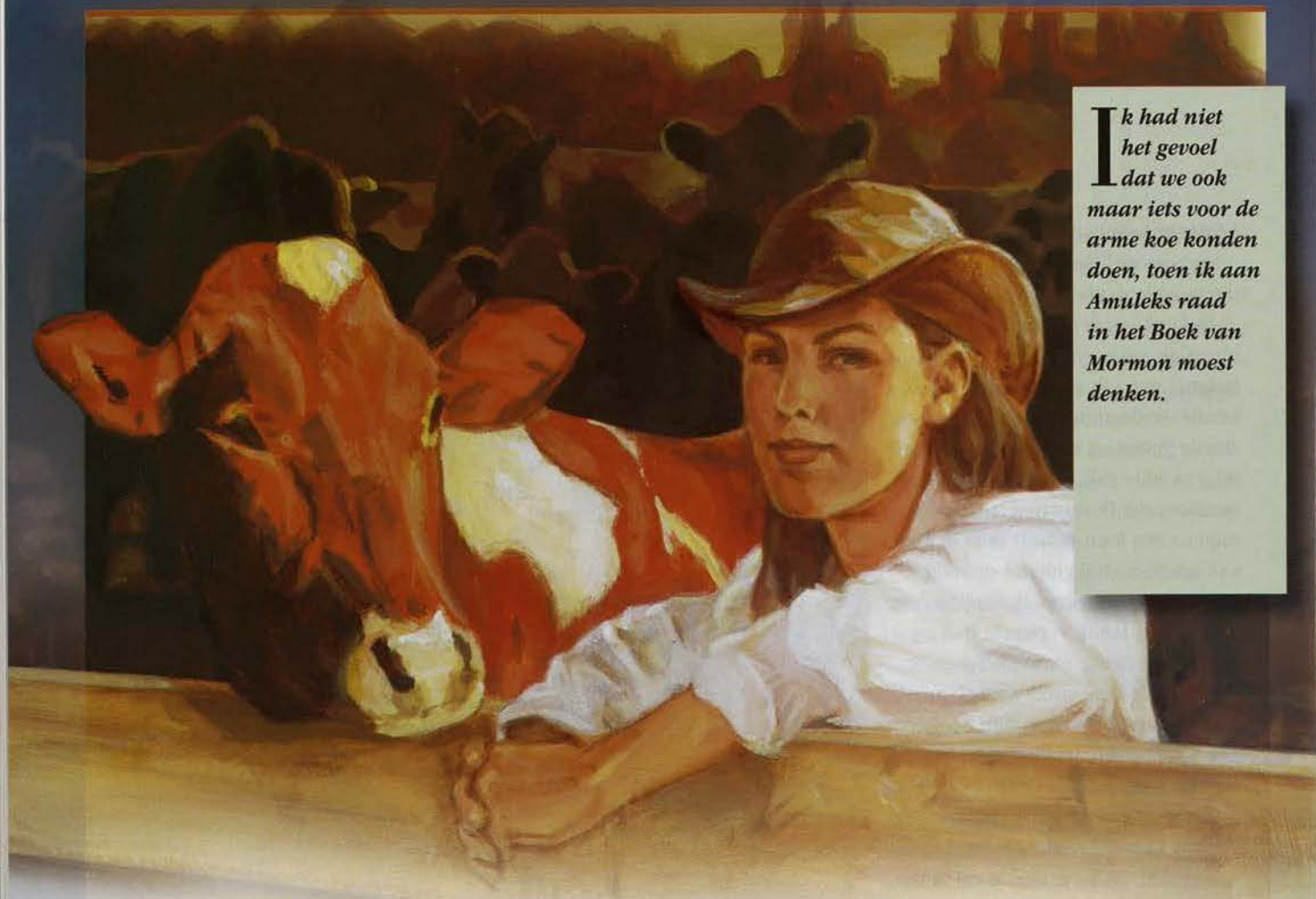
Wegens de droogte moesten mijn man, John, en ik of onze koeien tegen een lage prijs verkopen of ze uit de Melbavallei in zuidwestelijk Idaho (VS) naar elders vervoeren. Gelukkig vond John woeste weidegrond op de boerderij van een neef, in de buurt van Preston, ongeveer 480 km verderop.

We vonden een trucker die alle veertig koeien in één keer kon vervoeren, maar hij weigerde, met nog 32 km te gaan, de hobbelige weg naar de weidegrond op te rijden.

Tot onze teleurstelling laadde hij de koeien uit in omliggende weilanden. Daar stonden we, laat in de middag met veertig te vervoeren koeien zonder een vervoersmiddel.

John hield een boer uit de buurt aan, legde zijn probleem uit en vroeg om hulp. Een paar minuten later volgden bisschop Steve Meeks en zijn jonge zoon ons naar de weilanden om te kijken wat er gedaan kon worden.

De koeien waren onrustig geworden. Toen ze een gat in het hek om het weiland heen zagen, renden ze ernaar toe. Ze roken de vrijheid. Alle koeien wisten door het gat in een andere wei te komen, uitgezonderd een. Het lukte haar met haar voorpoten in de andere wei te komen, maar een van haar achterpoten kwam

Ik had niet het gevoel dat we ook maar iets voor de arme koe konden doen, toen ik aan Amuleks raad in het Boek van Mormon moest denken.

tussen twee losgeraakte planken klem te zitten. Ze balanceerde ver-
vaarlijk op het hek, waarbij een van
haar voorpoten nauwelijks de grond
raakte. Ze trapte met haar andere
achterpoot wild om haar heen in een
poging om los te komen.

Er zou een takel aan te pas moeten
komen om de koe uit haar peni-
bele positie te bevrijden. Als ze een
been brak, zouden we haar moeten
afmaken. Het verlies van een koe
zou een zware financiële aderlating
betekenen.

De koe woog zo'n 450 kilo, in
haar buurt komen was moeilijk, en
dan noch zouden we haar niet kun-
nen helpen. Het drama dat zich bij
het hek voltrok, maakte de andere
koeien nerveus.

Ik had niet het gevoel dat we ook
maar iets voor de arme koe konden
doen, toen ik aan Amuleks raad in
het Boek van Mormon moest denken:
'Roept Hem aan wanneer gij op uw
velden zijt, ja, voor al uw kudde'
(Alma 34:20). Ik zonderde mij een
beetje af van de anderen, knielde
neer en begon in alle oprechtheid
te bidden. Aan het eind van mijn
smeebede, bad ik: 'Hemelse Vader,
wilt U alstublieft de koe helpen.'

Ik keerde terug naar de plek des
onheils, met mijn gebed nog op mijn
lippen. De koeien waren nu iets rusti-
ger, ook de koe in nood.

Plotseling maakte de grootste koe
zich los van de kudde. Hoewel wij
haar tegen probeerden te houden,
ging ze op de zwalkende koe af. Ze

liet haar kop hangen, zakte door
haar knieën, wrong zichzelf onder de
gestrande koe en richtte zich weer
wankelend op. Ze tilde de vastzit-
tende koe de lucht in en liet haar
toen weer zakken. De koe was vrij!
Een takel had het niet beter gekund.

De twee koeien renden naar de
kudde terug, nagestaard door bis-
chop Meeks, die niet kon geloven
wat hij zag. Mijn tranen rolden rijke-
lijk terwijl ik 'Dank U, hemelse Vader'
fluisterde.

Iedereen die iets van vee afweet,
zal u vertellen dat koeien niet kunnen
nadenken. Maar er is een verklaring
voor dit incident. Onze hemelse
Vader hoort en verhoort gebeden. Hij
verhoorde dat van mij in een weiland
bij Preston in Idaho. ■

Hout stapelen in Kuopio

Briant Jenson

Laait in de zomer van 1968 gingen mijn zendingscollega, ouderling Ken Heaton, en ik langs bij een gezin in Kuopio (Finland). De moeder en dochter waren lid van de kerk, maar de vader niet.

Op verzoek van de echtgenote gaven wij de lessen aan haar en haar dochter — en wel zo luid dat de echtgenoot het kon horen in de belendende kamer waar hij zat. Toen wij hem vroegen of hij erbij wilde komen, zei hij dat hij geen tijd had. Op een bepaald moment was zijn excuus dat hij een lading hout in de achtertuin had liggen dat voor de winter gehakt en gestapeld moest worden.

‘En als het hout gehakt en gestapeld

is, kunnen we u dan onderwijzen?’ vroegen we.

‘Ja’, antwoordde hij. Maar daar voegde hij aan toe dat er zoveel hout lag, dat het nog een hele lange tijd ging duren voordat hij daarmee klaar was.

Een paar dagen later, na gewacht te hebben tot de echtgenoot naar zijn werk was gegaan, gingen mijn collega en ik terug naar het huis. Met toestemming van de echtgenote hebben we de hele dag staan te hakken en stapelen. We waren om vijf uur 's middags klaar, net vóór hij

thuiskwam. We hadden graag zijn gezicht gezien, maar we haastten ons weg voordat hij ons snapte. Toen we naar huis waren gefietst en ons hadden omgekleed, gingen we om zeven uur weer terug.

‘Oké, het hout is gehakt!’, zeiden we. ‘Mogen we u nu de lessen geven?’

Hij glimlachte slechts, knikte en voegde zich bij ons in de voorkamer. Een paar weken later liet deze goede broeder zich, na de zendelingenlessen te hebben gevolgd, dopen en bevestigen. ■

‘Het hout is gehakt!’, zeiden we. ‘Mogen we u nu de lessen geven?’

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

U kunt deze ideeën in de kerk en thuis gebruiken. Pas de ideeën eventueel aan uw gezin of gezinsavondgroep aan.

'Het celestiale karakter van zelfredzaamheid', p. 15: Vertel het verhaal van president Marion G. Romney over de onnozele zee-meeuwen. Waarom konden zij geen vis vangen? Omschrijf *zelfredzaamheid* en bespreek hoe een gezin zelfredzamer kan worden. Lees de laatste twee alinea's van dit artikel voor. Stel als gezin een doel om een naaste te helpen.

'Wandelen in geloof, niet in aanschouwen', p. 22: Doe verschillende gezinsleden een blinddoek voor en laat ze kleine voorwerpen benoemen. Bespreek hoe zij de voorwerpen kunnen benoemen. Lees het artikel over zuster Daggi voor en bespreek wat het inhoudt om in geloof te

wandelen, niet in aanschouwen.

'Waarom dopen wij voor de doden?', p. 32: Begin de les door de eerste alinea van dit artikel voor te lezen. Lees gezamenlijk de schriftteksten die in het artikel staan. Bespreek de betekenis van elke tekst en hoe die van toepassing is op de doop voor de doden.

Doe tot slot een rollenspel om te laten zien hoe de beginselen in dit artikel met familie en vrienden kunnen worden besproken.

'Zoeken en redden', p. 38: Bespreek het artikel met uw gezin. Richt een eigen crisisteam op in uw gezin; geef ieder gezinslid een taak. Bespreek de noodsituaties die kunnen voorkomen. Plan wat u kunt doen om u voor te bereiden op deze situaties. Stel een doel om een noodplan klaar te hebben en het te oefenen.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

Het eerste paginanummer van het artikel wordt aangegeven.

K = De Kindervriend

Bekering tot het evangelie, 43	Normen, 36
Dienstverlening, 15, 38, 47, K6	Opstanding, 32
Doop voor de doden 32	Persoonlijke vooruitgang, 31
Financiën, 10	Profeten, K2
Gebod, 2, 31, 42, 44, 45, K10, K13	Smith, Joseph, K6
Geestelijke zelfredzaamheid, 15, 22	Tempels, 32, K4
Gelijkenissen, 20	Tempelwerk, 32
Geloof, 2, 22	Voedselvoorraad, 10
Genade, 8	Voorbeeld, K8, K10
Gezin, 25, K4	Voorbereiding, 10, 20, 38
Heilsplan, 32	Vriendelijkheid, K6, K8
Hoop, 43	Wederkomst, 20
Huisbezoek, 25, 26	Wonderen, 22
Leiders steunen, K2	Woord van wijsheid, 36, K10
Moed, 36, K8, K14	Zelfredzaamheid, 10, 15
Nederigheid, 8	Zendingswerk, 43, 47
	Zorgen, 8, 43
	Zustershulpvereniging, 26

'Opkomen voor Caleb', p. K8: Nodig iedereen uit om iets goeds over de andere gezinsleden te zeggen. Vertel het verhaal over Caleb. Bespreek Luke's daden en wat zijn moed teweegbracht. Vraag de gezinsleden of zij of iemand anders die zij kennen weleens zijn opgekomen voor iemand anders. Stel een doel om voor anderen op te komen.

Gezinsmiddagen

Toen ik in de kerk was, vertrouwde een van de zusters mij toe dat ze zich eenzaam voelde. Ik was evenals zij weduwe en woonde alleen. Plotseling had ik een idee: waarom zouden we op maandag niet bij elkaar komen en gezinsavond houden? We konden ook andere alleenwonende zusters uitnodigen.

Ik deed navraag en kwam erachter dat er in onze wijk acht vrouwen

waren die in aanmerking kwamen. Zes waren weduwe, een was vrijgezel, en van nog een was de man geen lid van de kerk.

Met toestemming van mijn bisschop trof ik maatregelen, zodat we met elkaar 'gezinsmiddag' konden houden. (We houden het 's middags, omdat de meesten van ons niet goed zien en niet in het donker over straat willen.) We komen telkens bij iemand anders thuis en geven een

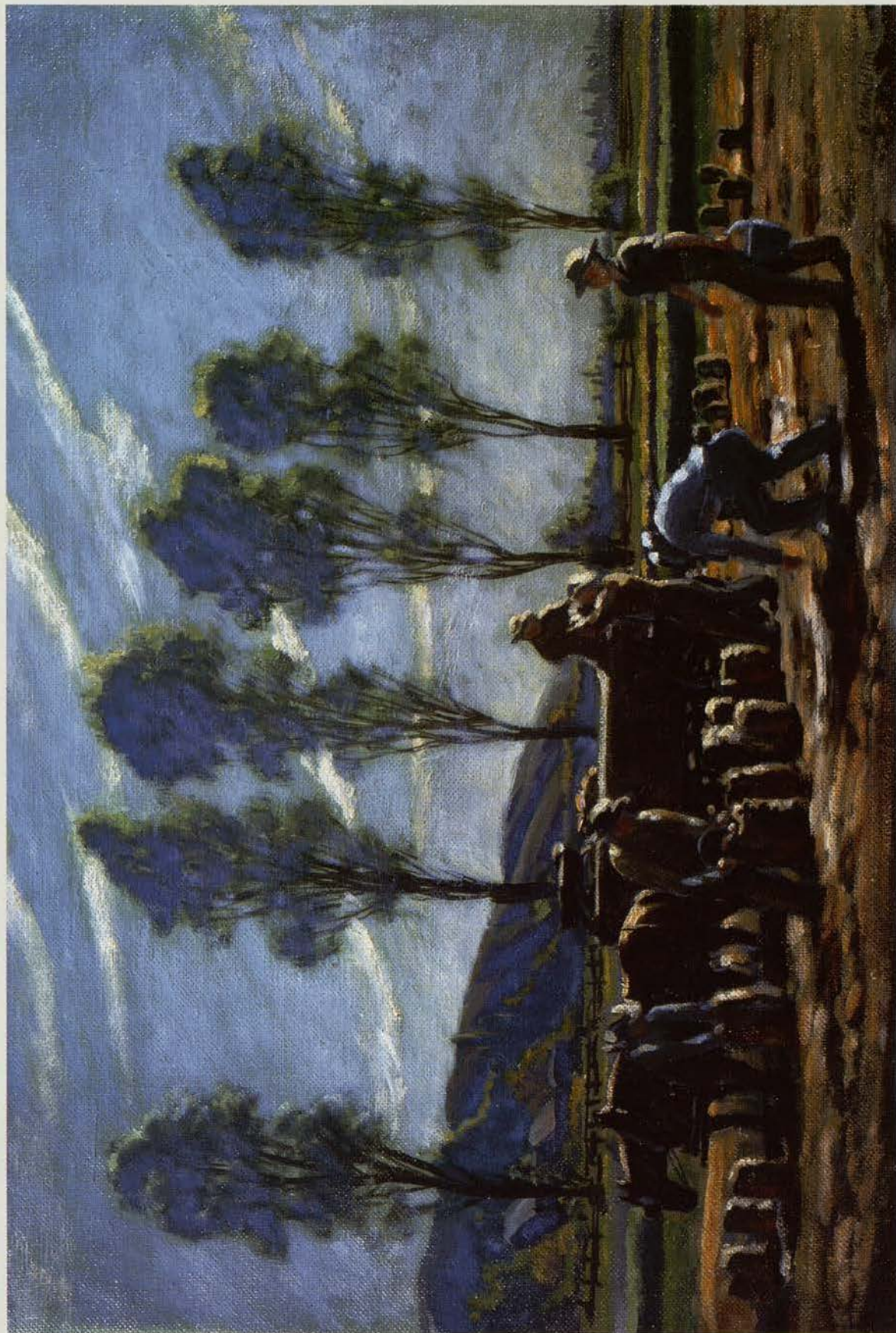
korte les. Misschien wel het belangrijkste wat hier uit voortgekomen is, is de vriendschap die ons als zusters samenbindt.

Wij kijken allemaal reikhalzend uit naar onze 'gezinsmiddagen'. We vinden het fijn om samen het evangelie te bestuderen en koesteren onze vriendschap, die ons geloof en onze liefde voor de Heer Jezus Christus versterkt.

Irma de Mackenna (Chili)

UW FAVORIETE GEZINSAVOND

Schrijf op wat er op uw favoriete gezinsavond is gebeurd en stuur het aan lihona@ldschurch.org.

B. Y. Andelin, Aardappelen rapen

'Zes dagen zult gij arbeiden, maar op de zevende dag zult gij rusten' (Exodus 34:21).

Door de kerkelijke raad over de gezinsvoor-
raad op te volgen, leren we dat 'indien gij
voorbereid zijt, [gij niet zult] vrezen' (LV
38:30). En naarmate wij ons meer voorbereiden,
wordt het ons duidelijker dat 'onafhankelijkheid
en zelfredzaamheid van wezenlijk belang
voor geestelijke groei zijn.' Zie

President Marion G. Romney:

*'Het celestiale karakter van
zelfredzaamheid', p. 15; zie
ook pp. 10, 20 en 22.*

